

เด็กฝึก

Thriller Trainee

ระทึกขวัญ

3

จ้งยา (妄鸦) เขียน

จื้อซิน แปล

Chonggong ภาพ

คำนำ

'เข้าเมืองตาหลิ่วต้องหลิ่วตาตาม' เป็นคำสอนที่บอกให้เรา รู้จักปรับตัวเพื่อให้เข้ากับสภาพแวดล้อมรอบตัวให้ได้ แต่จะเป็นอย่างไรหากสภาพแวดล้อมที่เราต้องพบเจอนั้นเต็มไปด้วยแนวคิดที่โสมมและไร้ซึ่งมนุษยธรรม

หากให้เดาเราก็คงตกอยู่ในสถานการณ์ที่ไม่ต่างกันกับ 'จิ้งจิว' และเหล่าเด็กฝึกในดันเจี้ยน 'โรงเรียนมัธยมอันดับหนึ่ง' ทุกคน ที่ต้องเผชิญกับโลกซึ่งเด็กเรียนดีเท่านั้นที่จะมีคุณค่าเพียงพอให้มีชีวิตอยู่ต่อ ทุกอย่างรอบตัวถูกประเมินจากตัวเลขคะแนนที่ปรากฏเท่านั้น แถมระบบหลักยังส่ง 'เดวิด' มารับบทบาทเป็น 'อาจารย์หนาน' ผู้มีชื่อเสียงโด่งดังในแวดวงวิชาการอีก แล้วคนแบบนี้จะมาเป็น NPC สายซัพพอร์ตได้จริงๆนะหรอ

พวกเขาทั้งหมดจะสามารถอดทนเผชิญหน้ากับความอยู่ยงดิฐธรรมที่ไร้ขอบเขตนี้ได้นานแค่ไหน แล้วบทสรุปของดันเจี้ยนที่เหี้ยมโหดอย่างโรงเรียนมัธยมอันดับหนึ่งจะลงเอยอย่างไร หากพร้อมแล้วมาร่วมติดตามต่อในหน้ากระดาษถัดไปกันได้เลย

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

แนะนำตัวละคร

* สี่จิมิคาโดะ

องเมียวจิ ผู้เข้าแข่งขันแรงก์ S ซึ่งปัจจุบันอยู่ในอันดับที่ 10 เดิมที่เขาไม่ได้ใช้นามสกุลนี้ แต่เพราะเจอปาฏิหาริย์ในดันเจี้ยนแรงก์ S ด้าน 'เฮียกกิ ยาเงียว (ราตรีขบวนร้อยอสูร)' จึงโชคได้สืบเชื้อสายของเมียวโดของตระกูลสี่จิมิคาโดะ โดยสิ่งที่ทำให้เขาเป็นที่รู้จักในลูปอนันต์มากที่สุดไม่ใช่ความสามารถ แต่เป็นความอัปโชคของเขาต่างหาก

* พ่อมดศาสตรมีด

ผู้เข้าแข่งขันแรงก์ S ซึ่งปัจจุบันอยู่ในอันดับที่ 8 มักจะทำตัวนิ่งขี้นเฉยชา พูดน้อย ความคิดความอ่านยากที่จะคาดเดา ชอบอำพรางตัวเองด้วยผ้าคลุมสีดำผืนใหญ่ ลีกลับ รักสันโดษมาโดยตลอด ดำรงตำแหน่งผู้นำภาคเวทซึ่งเป็นหนึ่งในกิลด์ที่ยิ่งใหญ่ในลูปอนันต์

* หัวหน้าห้องห้า

ผู้เข้าแข่งขันแรงก์ B เป็นคนหัวรุนแรง ทั้งยังมีความคิดบิดเบี้ยว หยิ่งผยองอวดดี หน้าไหว้หลังหลอก แม้ไม่ใช่เด็กฝึกแรงก์ B ที่ความสามารถเก่งกาจมากที่สุด แต่ก็ยังสอบได้คะแนนดี ดังนั้นเขาจึงใช้แต้มต่อตรงนี้แอบลงมือทำอะไรบางอย่างลับหลังผู้อื่น

* เหลียงหมิงเต๋อ

ผู้เข้าแข่งขันแรงก์ B จัดว่าเป็นนักเรียนที่ผลการเรียนยอดเยี่ยมของห้องห้า เป็นคนที่เด็กเรียนดีของห้องห้าเห็นแล้วขี้ดหูดมากที่สุด มีหลายครั้งที่คนพวกนั้นยกน้ำเย็นมาแล้วล่อมเหลียงหมิงเต๋อไว้ในห้องน้ำ จากนั้นก็จับหัวเขากดลงไปใต้น้ำเย็นเพื่อสั่งสอนให้หยาบช้า

* เลขที่เก้าสิบเก้า

ผู้เข้าแข่งขันแรงก์ B เป็นคนหัวขำในด้านการเรียน ไม่ว่าจะร่ำสอนยังไงก็ไม่เข้าใจ ทว่าก็ถือเป็นคนที่นิสัยดีมากๆ คนหนึ่ง เขาอยู่ในลูปอนันต์มาหลายปี ต่อให้ตัวคนเดียวก็ยังขึ้นมาอยู่แรงก์ B ได้ นับว่าเป็นคนที่มีพรสวรรค์และดวง รวมถึงมีความมุ่งมั่นพยายามเป็นอย่างมาก

บทที่ 80

โรงเรียนมัธยมอันดับหนึ่ง (6)

ครันอันดับ 1 ปรากฏตัว ภายในห้องเรียนก็พลันตกอยู่ในความเงิบสงัด แต่ซบกระสุนกลับหัวร้องกันเสียงดัง

[อิฉฉฉนักเรียนห้องเก้าจ้งไว้ย ฮือๆๆ ฉั่นก็อยากมีครูประจำชั้นแบบนี้ เหมือนกันนะ]

[เอ่อคือ...บุชาคลั่งไคล้แค่ไหนก็เอาแต่พอดีเถอะ ดันเจี้ยนแรงกันรกกแบบนี้ เธอก็อยากเข้าไปจั่นเหรอ]

[ข้าเกือบตาย สหายเมนต์บนพุดตรงเกินไปมัย]

[พอดีเถอะ คนที่ถูกคัดให้เข้าร่วมการแข่งขันเด็กฝึกกระตักขั้วญก็มีแต่ บรรดาพี่ใหญ่ ไก่กาอย่างเราๆ ได้ดูสตรีมระหว่างพักดันเจี้ยนสยของขั้วญก็ดีมาก แล้ว เพ้ออะไรอยู่]

ตอนแรกจ้งจี้ยังพุดจาอวดดีติดอยากสร้างความน่ายำเกรงให้กับ
ฐานะหัวหน้าห้องของตัวเองอยู่เลย

ว่ากันตามเหตุผล ถ้าไม่ใช่เพราะดันเจี้ยนนี้เป็นโหมตรวมกลุ่มเสี่ยงอันตราย จ้งจี้ก็คงไม่สนใจเรื่องไร้สาระพรรคนี้นะหออ ทอนอยู่ในดันเจี้ยนโรงพยาบาลจิตเวช เขาที่เป็นแค่เด็กใหม่ยังกล้าทำตัวเป็นหมาป่าเดียดตาย ส่วนดันเจี้ยนหมู่บ้าน
ทุรกันดารก็ได้การ์ด Imposter ต้องอยู่ฝั่งศัตรู ถ้าพุดถึงความกลัวจ้งจี้ก็ยัง

ไม่เคยรู้สึกเช่นนั้นมาก่อน แต่ไหนแต่ไรเขาก็เป็นพวกหัวรั้นไม่ฟังใครอยู่แล้ว

แต่ตอนนี้แตกต่างออกไป ถ้าเกิดในห้องมีเด็กฝึกคนใดคนหนึ่งเป็นตัวถ่วง เช่นนั้นคนที่ช่วยก็คือคนทั้งห้อง

จงจิวไม่อยากให้ใครมาสร้างภาระ เขาไม่รู้จักเด็กฝึกแรงก์ B ในห้องสักคน แต่คนพวกนี้ทุกคนดันมีชะตาชีวิตของเขาอยู่ในกำมือเสียอย่างนั้น แต่คิดก็หงุดหงิดแล้ว ถ้าในห้องมีคนเป็นตัวถ่วงขึ้นมาจริงๆ เมื่อถึงเวลานั้นแล้วพลอยทำให้เขาชวยไปด้วยล่ะก็ ไม่จำเป็นต้องให้ NPC ลงมือหรือหอก จงจิวนี้แหละที่จะไม่โง่งนตายไปเอง

ฉะนั้นจึงสรุปได้ว่าเพื่อให้เป็นผลดีต่อตัวเอง จงจิวต้องข่มขวัญคนในห้องสักหน่อย ให้แต่ละคนจิตใจมันคง ป้องกันความผิดพลาดเมื่อถึงการสอบครั้งหน้า

สุดท้ายหลังจากข่มไปได้แค่ครึ่ง ครูประจำชั้นก็ดันเข้ามาเสียก่อน ความรู้สึกตอนที่หันหน้ากลับไปในนั้นยากจะอธิบาย มันเหมือนได้ย้อนเวลากลับไปสมัยเป็นนักเรียน ความรู้สึกหวาดหวั่นที่เล่นโทรศัพท์อยู่แล้วหันกลับไปเจอครูประจำชั้นยืนอยู่ข้างหลัง

จงจิวขยับตัวไปข้างหน้าเงิบๆ ก้าวหนึ่งเพื่อให้ตัวเองหลุดพ้นจากมือที่วางอยู่บนไหล่

เขาจับสังเกตได้ว่าแม้อีกฝ่ายจะสวมสูททั้งยังใส่ถุงมือสีขาวคู่นั้นอีกครั้งแล้ว กระนั้นต่อให้มีเนื้อผ้าขวางกัน ความเยียบเย็นบนร่างกายเดวิลก็ยังไม่หายไป

ครั้นนึกไปถึงรอยแผลเป็นมากมายบนมือของอันดับ 1 ที่จงจิวได้เห็น ตอนอยู่ในหอพักเด็กฝึก เขาก็พลันตกอยู่ในห้วงความคิด

ดูเหมือนว่าเดวิลจะมีท่าทีที่ไม่ค่อยใส่ใจทั้งยังเฉยชาต่อจงจิว

อีกฝ่ายไหวไหวก่อนหมุนตัวเดินไปที่โพเดียม "เตรียมตัวเรียน"

คำสั่งของอันดับ 1 มีใครกล้าไม่ทำตามบ้าง

เด็กฝึกทั้งเก้าสิบเก้าคนมองกันไปมองกันมา จากนั้นก็รีบกลับเข้าไปนั่งประจำที่ทันที

ไม่มีใครกล้ามาความสักคน

พวกเขารับรู้เท่าที่แปลกประหลาด เหมือนมีอะไรบางอย่างไม่ชอบมาพากล

ระหว่างทั้งสองคน

จงจืดเตรียมจะไปนั่งที่แถวด้านหลังสุดของห้องเรียน ผลปรากฏว่าเพิ่งจะได้ก้าวเท้ากลับมีเสียงคล้ายหัวเราะคล้ายไม่หัวเราะดังมาจากข้างหลังเสียก่อน

"หัวหน้าห้องควรทำตัวเป็นแบบอย่างที่ดี มานั่งที่โต๊ะแถวแรกสิ"

ดังนั้นชายหนุ่มผมขาวที่เพิ่งจะก้าวเท้าออกไปถึงได้ชักเท้ากลับเข้ามาตามเดิม จากนั้นเลี้ยวไปอีกทางที่หันหน้าเข้าหาเคาน์เตอร์ ก่อนนั่งลงบนโต๊ะแถวแรกด้วยความแน่วแน่

นั่งก็นั่งสิ ใครกลัวใครกันแน่!

จงจืดจึงเขม็งกลับไปอย่างไม่ยอมแพ้

จากสายตาของเคาน์เตอร์ ดวงตาสีชมพูอ่อนคู่ที่ดูราวกับประกายดุจคล้ายแมวที่โดนเหยียบหางอย่างไรอย่างนั้น

ราวกับว่าได้พบเจอเรื่องสนุก เคาน์เตอร์ถึงกับหลุดหัวเราะเสียงแผ่วออกมาจากลำคอ

เด็กฝึกคนอื่นๆ ที่ได้เห็นภาพระหว่างคนทั้งสอง แกว่งตาของแต่ละคนต่างเต็มไปด้วยความตกตะลึงที่ปิดไม่มิด

แม้กระทั่งซึบกระสุนยังวิ่งจืดเต็มจอ

[เดี๋ยวนะ พวกเธอไม่รู้สิก็เธอว่าท่าที่ที่ท่านผู้นี้มีต่อนักมายากลมันแปลกๆ...]

[ฉันเองก็รู้สึก ก่อนหน้านี้รู้สึกว่าเขาตั้งใจพุ่งเป้าไปที่นักมายากล แน่หนอนว่าตอนนั้นก็เหมือนกัน]

[เมนต์บนพุดผิดแล้ว ถึงจะเป็นการพุ่งเป้าไปที่นักมายากล แต่ก็มีความรู้สึกบางอย่างแปลกๆ ยังไงชอบกล...มันไม่ใช่ในแบบที่เป็นศัตรูคู่อาฆาตคือฉันก็อธิบายไม่ถูก แต่แบบมีการตอบโต้กันไปมา ถ้าต้องให้พูดจริงๆ ก็พุดยากอะ...อืมมม]

[จริง ฉันรู้สึกว่าการบรรยายระหว่างพวกเขาสองคนมันตึงเครียดมาก แต่คนอื่นๆ กลับเข้าไปแทรกกลางไม่ได้เลย]

[ใช่ๆ มันเป็นความรู้สึกแบบนั้นเลย พวกเธอลองคิดดู ตอนนั้นเดวิดเคยสารภาพว่าชื่นชมนักมายากลต่อหน้าทุกคนด้วย เป็นไปได้มั้ยว่าพอนักมายากลตอบรับคำเชิญของทีมรัตติกาล เดวิดยอมเสียหน้าไม่ได้ก็เลย...?]

[เลิกเดามั้วๆ ได้ปะ ฉันต้องพูดปากเปียกปากแฉะอีกกี่ครั้งกันว่าย่าพยายามคาดเดาจิตใจของท่านผู้นั้น ฉันว่านะท่านผู้นั้นก็แค่รู้สึกว่านักมายากลน่าสนใจมากกว่าคนอื่นท่านนั่นเอง]

อันดับ 1 อาจารย์หนานนอกจากจะเป็นคุณครูประจำชั้นห้องเก้าแล้วยังรับหน้าที่เป็นคุณครูสอนวิชาชีวิตวิทยาของทั้งชั้นปีอีกด้วย

เพราะเป็นคาบแรกจึงยังไม่ทันได้แจกหนังสือ เดวิดเองก็ไม่ได้คิดจะเริ่มสอนพวกเขา

จนกระทั่งทุกคนนั่งประจำที่กันครบ ในที่สุดก็มีสาวกคนหนึ่งรวบรวมความกล้าเอ่ยปาก "ท่านครับ..."

แท่งชอล์กเรียวยาวถูกควงเล่นบนตมมือสีขาวสะอาด ทั้งคราบฝุ่นเล็กๆ เอาไว้เป็นต่างดวง

แววตาของเดวิดไม่ค่อยสบอารมณ์ "เรียกอาจารย์"

สาวกคนนั้นเกือบจะหลุดลงไปนั่งคุกเข่า ตัวสั่นงันงก

"อา...อาจารย์หนาน"

เมื่อได้ยินเช่นนั้นเดวิดถึงพริกหน้าให้ด้วยท่าทางไม่ทุกข์ไม่ร้อน "ระยะเวลาร้อยปีสืบวันนี้ ผมหวังว่าจะไม่ได้ยินคำเรียกอื่นอีกนอกจากคำว่า 'อาจารย์'

ที่นั่นคือโลกดินเจียนของการแข่งขันเด็กฝึกกระต๊ากขวัญ ไม่ใช่ลูปอนันต์ ไม่ใช่หอพักเด็กฝึก และอาจารย์คือ NPC ที่เป็นครูประจำชั้นของพวกเขา เธอแต่นั้นไม่ได้หมายความว่าพวกเขาจะสูงส่งไปกว่าห้องอื่น คว้าชัยชนะโดยไม่ต้องต่อสู้"

ประโยคนั้นเรียกได้ว่าโหดเหี้ยมอำมหิต ไร้ความปรานี

ไม่ใช่แค่เปิดเผยตัวตนและจุดยืนของตัวเอง แต่ยังอธิบายอย่างชัดถ้อยชัดคำ

เด็กฝึกหลายคนกระจำแง้ทั้งที่

ที่แท้สิทธิพิเศษของอันดับ 1 นั้นแตกต่างจากพวกเขาโดยสิ้นเชิง เด็กฝึกทั่วไป จำต้องลงดินเจียน แต่อันดับ 1 กลับโรลเพลย์เป็น NPC ได้

ประโยคเหล่านี้อธิบายเหตุผลไว้อย่างชัดเจนแล้วว่าทำไมตั้งแต่เริ่มต้นเจียนแรก ไม่ว่าจะเด็กฝึกหรือซับกะสุนถึงไม่มีใครเห็นเงาของอันดับ 1 เลย

นอกจากนี้เด็กฝึกทุกคนก็ได้เสริมความรู้เกี่ยวกับเงื่อนไขการโรลเพลย์เป็น NPC ให้ตัวเองด้วย

รูปแบบการโรลเพลย์ตัวละครนั้นถูกแบ่งออกเป็นสามระดับคือต่ำ กลาง สูง การโรลเพลย์เป็นตัวละครระดับต่ำก็เหมือนกับในดินเจียนหมู่บ้านทูกันดาร์ที่ต้องคอยช่วยเหลือการัทรธรรมาหรือการัทร Imposter แบบส่งๆ

การัทรตัวละครที่โรลเพลย์เป็นตัวละครระดับกลางนั้นจะกำหนดนิสัยของตัวละครมาให้ และเด็กฝึกจะต้องสวมบทบาทให้ใกล้เคียงกับนิสัยที่การัทรตัวละครขีดتما

ส่วนการโรลเพลย์ตัวละครระดับสูงเป็นรูปแบบที่ยากมากที่สุด ไม่ใช่แค่ต้องหลบเลี่ยงอันตรายจากในดินเจียนให้ได้เพียงอย่างเดียว แต่ยังต้องสวมบทบาทตามข้อมูลทั้งหมดที่การัทรตัวละครกำหนดให้ออกมาสมบูรณ์แบบ ถ้าระหว่างนั้นโดน NPC จับสังเกตความผิดปกติได้ก็มีโอกาสที่จะส่งผลกระทบต่อการดำเนินเรื่องของดินเจียน

เวลานี้หลังจากที่อันดับ 1 บอกมาเช่นนั้น ทุกคนก็เข้าใจแล้วว่าเดวิลได้การัทรตัวละครและโรลเพลย์เป็น NPC

NPC มีข้อจำกัดของ NPC เด็กฝึกเองก็มีข้อจำกัดของเด็กฝึก ในเมื่อเป็นการโรลเพลย์อีกทั้งยังอยู่ในดินเจียน แน่หนอนว่าย่อมให้ความช่วยเหลือเป็นการส่วนตัวไม่ได้

ช่วงขณะนั้นบรรยากาศภายในห้องเรียนค่อนข้างอึดอัด

ต่อให้อันดับ 1 เป็นครูประจำชั้นของพวกเขา แต่มันก็ไม่ได้ช่วยอะไรเลย

ความหวาดกลัวและสับสนมีแรงกดดันขย้ำอยู่ในจิตใจของทุกคน

ทั้งที่เป็นแค่การสอบประจำเดือนครั้งแรก แต่กลับจะคัดคนออกทั้งห้อง แล้วถ้าสอบกลางภาคล่ะ? การสอบประจำเดือนครั้งที่สอง? ไหนจะสอบปลายภาค

อีก? สุดท้ายแล้วแรงก์ B ที่เหลือรอดอยู่ในสนามของโรงเรียนแห่งนี้และผ่านด่านออกไปจากต้นเจียนรวมกลุ่มได้สำเร็จจะเหลือกี่คนกัน

เดวิดเอย์เสียงเรียบ "การสอบประจำเดือนครั้งหน้าในอีกสามสัปดาห์หลังจากนี้ หวังว่าทุกคนจะไม่ทำให้ผมผิดหวัง"

เพียงประโยคสั้นๆ ก็สามารถจัดความเครียดสลดภายในห้องก่อนหน้านี้ไปได้

เด็กฝึกแรงก์ B กระตือรือร้นขึ้นมาทันใด แต่ละคนพร้อมใจกันตอบ "ครับ!" เสียงดังจนหลังคาห้องเรียนแทบปลิว

ดูเหมือนว่าสำหรับพวกเขาแล้ว สิ่งที่ไม่ทำให้ท่านผู้ฝึกผิดหวังก็คือการที่พวกเขาต่อสู้ดิ้นรนทั้งชีวิตเพื่อเป้าหมายเดียวกัน

ครั้นเห็นภาพเช่นนั้น อันดับ 1 ก็ไม่ประหลาดใจเลยสักนิด ออกจะเบื่อหน่ายเสียด้วยซ้ำ

แต่แววดาไรจิตวิญญาณนั้นไม่มีใครมองออก ทว่ามันกลับชัดเจนในสายตาของจิ้งจิว

ชายหนุ่มผมขาวที่นั่งโต๊ะแถวแรกแอบเบะปาก

โคตรซีเวอร์ ไม่รู้ว่าเดวิดทำเสน่ห์อะไรใส่เด็กฝึกพวกนั้น แต่ละคนถึงได้ดูราวกับผู้เสพความตายที่ศรัทธาในลอร์ดโวลเดอมอร์ ทำทางเหมือนอยากจะถูกพุ่งเข้าไปเสียบรองเท้าหนังสีดำของอีกฝ่ายจนตัวสั่นแล้วตะโกนร้องเรียกว่า My Lord

สรุปสั้นๆ ง่าย ๆ ตามอดควรรักษา...

"เลขที่หนึ่ง" ขณะที่จิ้งจิวกำลังใช้ความคิด น้ำเสียงทุ้มต่ำพลันดังขึ้นมาจากหน้าห้องเรียน "ลำดับที่หนึ่งของห้อง เธอช่วยออกมาอธิบายเนื้อหาชีวะในการสอบวัดระดับความรู้ครั้งนี้หน่อยสิ"

จิ้งจิวที่ได้คะแนนวิชาชีวะไม่ถึงยี่สิบห้าคะแนน "..."

คำศัพท์เยาะขนาดนั้น แถมยังไม่มีแม้แต่หนังสือให้ได้อ่าน ใครมันจะไปอธิบายได้ไม่ทราบ?

จิ้งจิวบิภกระดาศข้อสอบ หยัดกายลุกขึ้นยืนด้วยท่าที่เกลียดชัง

ถ้าสายตาสมาคนได้ จงจิวคิดว่าเดวิลคงโดนเขาส่งเข้าไปเผาในเมรุแล้ว
พันครั้ง

คาบเรียนนี้อันดับ 1 ถามทั้งหมดสามคำถาม ดังนั้นจงจิวจึงได้ตอบ
สามครั้ง

สองคำถามก่อนหน้านี้เขาโชคดีที่ตอบได้ แต่คำถามที่สามดันตอบผิด
จึงโดนทำโทษด้วยการให้ยืนค้ำไว้

เวลานี้ต่อให้เด็กฝึกคนอื่นๆ ตาบอดก็ยังมองออกว่าเดวิลจงใจหาเรื่อง
นักมายากล

[เวร! อนาถ นักมายากล อนาถมาก]

[ในที่สุดตอนนี้ฉันก็มันใจแล้ว ไม่ว่าจะเป็นการขึ้นชมหรือแค่อยากหาเรื่อง
แต่นักมายากลก็ได้รับความสนใจจากท่านผู้นี้เป็นพิเศษหลังจากที่ไม่เคยมีมานาน
สรุปแล้วนี่เรียกว่าโชคดีหรือช่วยกันแน่เนี่ย]

[หรือว่านักมายากลจะตกลงรับคำเชิญของทีมรัตติกาลเตรียมเปลี่ยนเป็น
ครึ่งแวมไพร์แล้ว เอ้อ ถ้าเป็นแบบนี้จริง นักมายากลก็ทำให้อันดับ 1 โกรธจริง ๆ
แล้วละ]

[Devil is watching you นักมายากล นายต้องระวังตัวแล้ว...]

ในที่สุดก็อดทนมาได้จนจบคาบ นักเรียนทุกคนในห้องรีบลุกขึ้นยืนทันที
โค้งตัวไปทักท้วงถามว่าขอบคุณครับอาจารย์ไปพลาง

มีแค่จิวคนเดียวที่แปลกแยกไปจากคนอื่น เขานั่งลงอีกครั้งด้วยท่าทาง
นิ่งเฉย วางมดเ็นชาว่าจะไม่ยืนเด็ดขาด

เดวิลก็ไม่ได้คิดเล็กคิदनอย เขาหยิบหนังสือที่ไม่ได้เปิดเลยสักหน้าขึ้นมา
ถือก่อนเยื้องย่างลงจากโพเดียม

สายตาของทุกคนมองตามทุกการกระทำของเดวิล

และเห็นว่าเขาเดินไปหยุดอยู่ตรงหน้าชายหนุ่มผมขาว จากนั้นก็เคาะลงป
บนโต๊ะ

กระนั้นจริงจวบกลับไม่ยอมเงยหน้าขึ้น เขาหลับตานิ่งทำสมาธิ
จงจิวทำอะไรเดวิลไม่ได้ แต่ไม่รู้ทำไมหลังจากออกมาจากดินเจี้ยนหมู่บ้าน
ทุรกันดาร ไอสังหารของเดวิลถึงได้ลดลง

ครั้นล้มเลิกความบาดหมางประเภทนายตายจันอยู่ที่มีมาแต่แรกไปแล้ว
ระหว่างพวกเขาสองคนก็เหมือนเปลี่ยนไปเป็นเด็กประถม ผลัดกันรุกผลัดกันรับ
แถมพวกเขาดันมีนิสัยที่มีแค้นต้องชำระเหมือนกันอีกต่างหาก

ท่ามกลางความตกตะลึงของคนอื่นๆ ที่ได้เห็นจงจิวขัดคำสั่งท่านผู้
ซึ่งๆ หน้า อันดับ 1 วางเอกสารการสนธิสัญญาจะลงบนโต๊ะตรงหน้าจงจิว

ก่อนเอ่ยด้วยน้ำเสียงหยอกเย้าทั้งยังคลุมเครือเหลือประมาณว่า

"หลังทบทวนบทเรียนช่วงค่ำเสร็จแล้ว...อย่าลืมมาหาอาจารย์ที่ห้องทำงาน
ด้วยล่ะ"

จนกระทั่งแผ่นหลังของชายผมดำหายไปจากประตูห้องเรียน เด็กฝึก
ภายในห้องก็พากันอุทานออกมาด้วยความตกใจ

พวกเขามองจงจิวด้วยแววตาเหลือเชื่อ "เมื่อกั๋นายขัดคำสั่งท่านผู้นั้น!"

"แถมยังขัดคำสั่งซึ่งๆ หน้าเลยด้วย! แม่เจ้า!"

คำพูดมากมายหลายหลากรวมกันออกมาได้ว่า...

นายกั๋นทำแบบนี้ได้ยังไง! นายรู้หรือเปล่าว่าเขาเป็นใคร! เขาคืออนุ
ที่ยืนอยู่บนจุดสูงสุดของลูปอนันต์มาไม่รู้กี่ปีแล้ว!

เหตุการณ์เช่นนี้มันเหมือนกับ 'นายรู้ตัวมั๊ยว่าปฏิเสธอะไรลงไป ที่นาย
ปฏิเสธไปนะ มันคือความรักของพระเจ้า!' อย่างไรวางนั้น

จงจิวรู้สึกจริงๆ ว่าขอเพียงเรื่องนี้ไปถึงเดวิล เด็กฝึกแรงก็ต่าไปแล้วไปเถอะ
แต่เด็กฝึกแรงก็สูงพวกนี้ดันทำตัวเหมือนคนไร้สติ เหมือนหน่อไม้หลังฝนพริ
งอกงอแงผิวดูชุ่มชื้นมาทีละหน่อๆ

"อ้อ" ชายหนุ่มผมขาวตอบรับอย่างเย็นชา "ตอนนี้พวกเราอยู่ในดินเจี้ยน
เดวิลโรลเพลย์เป็นอาจารย์ ส่วนฉันเป็นนักเรียน ระหว่างเด็กฝึกด้วยกันเอง
ห้ามลงมือต่อสู้กัน หรือจะพูดให้ชัดกว่านี้ก็คือห้ามฆ่ากันเองเหมือนตอนที่อยู่
หอพักเด็กฝึก จนกระทั่งจบการแข่งขันก็ยังเป็นแบบนี้

เว้นแต่ว่าห้องของเราจะถูกสังหารหมู่ตอนสอบครั้งหน้า แล้วแบบนี้
เขาจะฆ่าฉันให้ตายได้หรือ

ในเมื่อเป็นแบบนี้ เขามาฉันไม่ได้ แล้วทำไมฉันต้องกลัวเขาด้วย"

คนอื่น ๆ "..."

ชั่วขณะนั้นพวกเขารู้สึกว่าประโยคเหล่านี้ฟังแล้วสมเหตุสมผลจนเอ๋อแย้ง
ไม่ได้เลย

บทที่ 81

โรงเรียนมัธยมอันดับหนึ่ง (7)

ถูกจิ้งจอกตัวโตไล่ขนาดนี้ เด็กฝึกห้องเก่าจึงต่างพากันคิดว่าที่อีกฝ่ายพูดก็ดูจะมีเหตุผล

อย่าว่าแต่เด็กฝึกเลย ซับกระสุนเองก็เจ็บไปเช่นกัน

สติปัญญาบอกพวกเขาว่านักมายากลกำลังช่วยเหลือคนสติ แต่ความรู้สึกกลับบอกว่าอย่าให้คำพูดนั้นเข้ามาครอบงำ

ผ่านไปพักหนึ่งถึงมีเด็กฝึกตึงสติกลับมาได้

พวกเขามองนักมายากลผมขาวเหมือนมองมือใหม่ไร้ประสบการณ์ ทอดถอนใจว่า "นายเป็นเด็กใหม่ นายไม่เข้าใจหรอกว่าท่านผู้นั้นน่ากลัวมากแค่ไหน"

ตามความหมายทางศาสนา ปีศาจคือตัวแทนของสิ่งมีชีวิตแห่งขุมนรกที่ชอบหลอกลวงและคอยควบคุมบงการมนุษย์ซึ่งปรากฏอยู่ในนิทานปรัมปรา

พวกมันมีหน้าตาละม้ายคล้ายแพะภูเขา ครอบครองพลังอำนาจชั่วร้ายยากจะหาสิ่งใดเทียบเคียง ชอบใช้วาทะล่อหลอก สนุกกับการได้เห็นท่าทางอัปมงคลของมนุษย์ยามจนตรอกสิ้นไร้หนทาง

ทำไมถึงไม่มีใครรู้ชื่อจริงของอันดับ 1 เลยสักคน แต่กลับใช้คำว่า 'เดวิล' ที่ทั้งอัปมงคลและยิ่งใหญ่เช่นนี้มาเรียกเขา?

นั่นก็เพราะอันดับ 1 แข็งแกร่งทั้งยังน่ากลัว

เขาคลายกับปริศนาที่โผล่เข้ามาในโลกของลูปอนันต์ ปรากฏตัวพร้อมกับ

ความน่ากลัวอันเข้มข้นรุนแรงเกินบรรยาย

เริ่มแรกเดวิดมีชื่อเสียงเลื่องลือจากการทำลายโลกด้นเจี้ยนแห่งหนึ่ง
ไม่มีใครรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นในด้นเจี้ยนแรงก์ S ด่านนั้น เรื่องเดียวที่ทุกคนรู้
ก็คือวินาทีที่รองเท้าหนังสีดำของเขาก้าวเดินออกมาจากด้นเจี้ยน เสียงแฉ่งเตือน
จากระบบหลักที่ประกาศว่าระบบทั้งหมดของด้นเจี้ยนนี้ถูกทำลายก็ดังขึ้นมาทันที
เป็นที่ทราบกันดีว่าแม้ด้นเจี้ยนแรงก์ S จะน่ากลัว แต่มันก็มักจะถูกนำ
กลับมาใช้ซ้ำอีก

เพียงแต่ปกติแล้วจะใช้เวลาหลายปี อย่างเช่นด้นเจี้ยน 'คัมภีร์มรณะ'
ที่ทุกๆ สิบกว่าปีถึงจะนำกลับมาใช้ครั้งหนึ่ง แม้ลูปอนันต์จะไม่มีประวัติศาสตร์
หลงเหลืออยู่ แต่เมื่อเด็กฝึกงด้นเจี้ยนแรงก์ S เหล่านี้ก็จะเจอกับร่องรอย
ที่รุ่นพี่ทิ้งเอาไว้

แต่พอเดวิดลงด้นเจี้ยนนั้น เขากลับกลมมันจนไม่เหลือซาก
ความแข็งแกร่งของเขาเป็นสิ่งที่ไม่เคยพบเจอมาก่อน และไม่เคยมีใคร
คาดคิดถึง

ไม่ว่าจะด้นเจี้ยนแรงก์ S หรือ F ล้วนมีเรื่องราวและโครงสร้างที่ถูก
เตรียมเอาไว้เป็นอย่างดี

ก่อนหน้านี้เดวิดจะปรากฏตัว เด็กฝึกที่เก่งกาจที่สุดก็ยังทำลายได้แค่
จากหนึ่งในด้นเจี้ยนเท่านั้น อย่างไรก็ตามเสียพลังความสามารถของแต่ละคน
ที่ 'ห้ามอยู่เหนือความเป็นมนุษย์' และกฎเหล็กอย่าง 'ห้ามเหนือกว่ากฎผีปีศาจ'
ก็ประจักษ์ชัด ด้วยเหตุนี้โอกาสที่เด็กฝึกจะแสดงศักยภาพของตัวเองออกมาได้
จึงมีน้อยเสียยิ่งกว่าน้อย

ขณะที่เป้าหมายของทุกคนคือการมีชีวิตรอดต่อไปให้ได้ กลับมีใครบางคน
เหยียบยืนอยู่บนจุดสูงสุดพร้อมกับฮัมเพลงอย่างไม่อนาทรร้อนใจ ท่ามกลาง
พื้นหลังอันบิดเบี้ยวจนดูไม่ได้ ด้นเจี้ยนสยองขวัญนับหมื่นพันถล่มทลายลงมา
อย่างอีกทีก็ครึกโครม

เดวิดไม่เคยร่วมมือกับใคร ชอบทำอะไรคนเดียว ลึกลับยากคาดเดา เขา
ไม่สนใจใครหน้าไหนทั้งนั้น เมื่อถึงเวลาที่ต้องโจมตีจะไม่มีแบ่งมิตรแบ่งศัตรู และ

มักกระทบกับคนที่อยู่รอบข้างเสมอ ทว่าผู้เข้าแข่งขันที่โชคได้ลงต้นเจียนเดียวกันกับเดวิดกลับมีอัตราการเสียชีวิตต่ำมากจนเป็นที่เลื่องลือ

ต้นเจียนแรงก์ S ที่พบเห็นการกำจัดยอกทิมเป็นประจำ สถานที่ที่อัตราการเสียชีวิตสูงถึงห้าสิบหกสิบเปอร์เซ็นต์ การได้พบเจอมือสังหารอย่างเดวิดในต้นเจียนเช่นนี้จึงนับว่าเป็นความโชคดีที่ต่อไปขออรรถอันนวนสิ่งศักดิ์สิทธิ์ก็ยังไม่ช่วยอะไร

สาวกลุ่มแรกจึงถือกำเนิดขึ้นจากผู้รอดชีวิตในต้นเจียนเหล่านั้น

ผู้ที่เข้าไปในต้นเจียนระดับสูงได้พลังความสามารถยอมไม่ธรรมดา และเรื่องที่ชวนเขย่าขวัญก็มีมากตามไปด้วย

คนเหล่านั้นที่โชคได้เอาชีวิตรอดออกมาได้พูดเสียงสั่นเครือว่าเขาคนนั้นคือคนบ้าที่ไม่ไว้หน้าใคร

เขาสามารถดึงส่วนที่กลัวที่สุดและดำมืดที่สุดภายในจิตใจมนุษย์ออกมาได้อย่างง่ายดาย

ความเจ็บปวดทรมานทรมานของมนุษย์ไม่มีค่าเลยสักนิดในสายตาเขา

ทว่าความบ้าของเดวิดไม่ใช่ความคลุ้มคลั่งเหมือนคนป่วยเป็นโรคจิตเวช

ไม่มีใครเข้าใจดีกว่าไปมากกว่าเขา มีหน้าซ้ำเขายังเล่นสนุกกับกฎระเบียบเหล่านั้นอย่างคั่นชิน ราวกับผู้คุมอำนาจแสนสูงส่ง มองลงมายังทุกสรรพสิ่งบนโลกด้วยความเย็นชา ความอาฆาตมาดร้ายที่แผ่ออกมาในบางครั้งชวนให้ผู้คนได้แต่ออกสั่นขวัญแขวน

เขากางร่มเดินเยื้องย่างท่ามกลางโลกที่เต็มไปด้วยความสกปรกโสมม หวังลึกภายในดวงตาสีทองเข้มบ้างพรวาระยับด้วยความสนุก บ้างเปื้อนน้ำยารักรามณ์ คล้ายกับว่าไม่มีสิ่งใดที่จะสามารถคงอยู่ในแวตตาของเขาไปได้ตลอดกาล หยิงผยองเหนือความคาดหมาย

ความแข็งแกร่งไม่สะท้านสะเทือน ย่ำเดินอยู่บนใบมีดคมกริบแสนอันตรายอย่างสง่างามเช่นนี้ มาพร้อมกับเส้นหน้ที่มากลั่นจนน่ากลัว พานทำให้ผู้คนหวาดผวา กระนั้นกลับถูกดึงดูดย่างช่วยไม่ได้

ลูปอนันต์เป็นสถานที่แห่งความวิปริตมาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้ว

ใครที่เข้ามาที่นี่ ต่อให้ไม่ได้ป่วยก็ยังป่วยได้ ภายใต้สภาพแวดล้อมน่าอึดอัด
ที่เต็มไปด้วยอันตรายถึงชีวิตอย่างไร้ขีดจำกัด

วันเวลาเคลื่อนผ่าน หลังจากสร้างตำนานไว้มากมายนับไม่ถ้วนจนไม่มีใคร
สามารถมาแทนที่ได้ ทุกคนจึงยกย่องเชิดชูเดวิลขึ้นเป็นเทพเจ้า

โจ๊กเกอร์ยังกลายเป็นอัศวินแห่งก๊อตแธมได้ โวลเดอมอร์ได้ขึ้นเป็น
เจ้าแห่งศาสตร์มืด ฮิตเลอร์เองก็มีสาวมากมายขนาดนั้น

นั่นเป็นเพราะโจ๊กเกอร์บ้าดีเดือดเข้าขั้นเสียสติ เพราะโวลเดอมอร์ปกครอง
อย่างโหดร้ายทารุณ และเพราะฮิตเลอร์นำความหวังมาสู่เยอรมันหลังศึกสงคราม
จนช่วยกระตุ้นเศรษฐกิจอันซบเซาของประเทศที่พ่ายแพ้สงครามให้ฟื้นกลับคืน
เพียงแต่ความรุ่งโรจน์นี้ไม่จริงยั่งยืนทั้งยังปลอมเปลือก พริบตาเดียวก็ถูกความโลภ
กลืนกิน ร่วงหล่นลงสู่ห้วงลึกแห่งความสยดสยอง

ในยุคสมัยที่มีแต่ความสิ้นหวัง ยิ่งความหวาดกลัวจับต้องไม่ได้มากเท่าไร
ก็ยิ่งมีโอกาสกลายเป็นจุดศูนย์กลางมากเท่านั้น

คนบ้ามักได้รับความสนใจเสมอ

เด็กฝึกคนนั้นเอ่ยตะกุกตะกัก "สาวกของท่านผู้นั้นมีเยอะมาก แต่ในเมื่อ
ตอนนี้เราอยู่ห้องเดียวกัน แถมเขายังเป็นอาจารย์ พยายามอย่าเป็นศัตรูกับเขา
ซึ่งๆ หน้าเลยจะดีกว่า"

สำหรับเด็กฝึกเหล่านี้ หลายปีที่ผ่านมาความคิดเช่นนี้ได้กลายเป็น
สามัญสำนึกที่หยั่งรากลึกจนยากแก้ไขไปแล้ว

ไม่ได้เกี่ยวข้องกับความเป็นความตาย แต่เป็นเพียงความเคารพยำเกรง
อันบิดเบี้ยวที่มีให้ผู้แข็งแกร่ง

ถ้าอยากทำลายสภาพการณ์เช่นนี้ ก็มีเพียงกำจัดเดวิลทิ้งแล้วยกย่อง
เทพคนใหม่

และจุดนี้ก็ตรงกับคำทำนายของก्यूคู่อีพอดี

ชายหนุ่มผมขาวหลุบตาต่ำ ในใจครุ่นคิดพิจารณา ไม่เอื่อยอะไรสักคำ
เขายังจดจำเรื่องราวของจูเกออันได้เป็นอย่างดี
หลังเดวิลเดินจากไป จงจิวก็เลือกไฟฟ้าไรต์ออกมาใบหนึ่ง

เขาอยากจะรู้ว่าระหว่างเดวิดและจูเกออัน ใครกันแน่ที่พูดโกหก
แม้จิงจิวจะไม่เคยเชื่อคำพูดของสองคนนี้เลยก็ตามที่
เหนือความคาดหมาย จิงจิวเลือกไฟของสองคนนั้นได้ใบเดียวกัน
เมื่อเอ่ยถึงจูเกออัน จิงจิวได้ไฟ The Moon หัวตั้ง ส่วนเดวิดคือ The Moon

หัวกลับ

ครั้นอยู่ในต้นเจียนหมู่บ้านทุรกันดาร ตอนที่เลือกไฟของคนทรงวิญญาณ
เขาก็ได้ใบนี้เช่นกัน

ถ้าไฟใบนี้ออกหัวกลับ นั้นหมายความว่าเมฆหมอกเบาบางจันทราปรากฏ
เปิดเผยและพลิกผัน

ส่วนไฟหัวตั้งหมายถึงจิตใต้สำนึกที่รู้สึกไม่ปลอดภัย ความซับซ้อน อันตราย
ไร้ร่างบอกเหตุ และความกระวนกระวายแปลกประหลาด

...รวมถึงการหลอกลวง

หลังหมดคาบเรียนในช่วงบ่าย เด็กฝึกทุกคนจึงพากันกลับหอ

ช่วงกลางวันจนถึงช่วงบ่าย และช่วงบ่ายไปจนถึงช่วงทบทวนบทเรียน
ภาคค่ำ มีเวลาที่ปล่อยให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมตามอัธยาศัยระยะหนึ่ง

ช่วงเวลาเลิกเรียนที่แท้จริงคือหลังจากทบทวนบทเรียนวิชาที่สองในช่วงค่ำ
เสร็จ วิชาที่สามของการทบทวนบทเรียนเองนั้นปล่อยให้ให้นักเรียนจัดการได้อิสระ
หรืออาจจะไปที่ห้องพักครูเพื่อขอคำชี้แนะก็ได้เช่นกัน

หอพักก็เหมือนตึกเรียนเก่าๆ ซอมซ่อ ทั้งขึ้นทั้งคร่ำ เต็มไปด้วยกลิ่นอาย
ความมีอายุ

รอบด้านใช้สีขาวทาทับบนอิฐรอบ กระนั้นก็ยังปกปิดรอยแตกร้าว
บนกำแพงกับมอสเขียวคล้ำที่มุ่มฉ่ำไม่ได้

หลอดไฟธรรมดาห้อยอยู่บนเพดานที่เต็มไปด้วยใยแมงมุม แสงสีขาวซีด
ส่องสว่าง ห้องพักตั้งเรียงรายสองข้างทางมองไม่เห็นจุดสิ้นสุด ทอดสายตามองไป
แล้วชวนให้รู้สึกอึดอัดคร่ำครึอึดอัดเหลือประมาณ

เด็กฝึกหลายคนเห็นแล้วถึงกับหยุดชะงัก พุดคุ้ยกระซิบกระซาบ "ตอนนี้

คงไม่มีฝีมือออกมาอะลอะวาดหรอกนะ...ทำไมบรรยากาศมันน่ากลัวแท้"

[อยู่ในโรงเรียนมัธยมกันแล้วจะไม่มีเรื่องผีเลยได้ยังไง]

[ขอเวลาฉันคิดก่อนว่าเรื่องผีในโรงเรียนมีอะไรบ้าง อย่างเช่นร่องเท้าสีแดงในห้องเดินร่า? ชั้นบันไดที่เพิ่มขึ้นเอง? รูปปั้นปูนในห้องศิลปะ? คนผูกคอตาย? ฮานาโกะผีประจำห้องน้ำ?]

[ต้นเจียนโหมตเรื่องผีโคตรน่ากลัว ต้นเจียนแรงก์ C ด่านก่อนได้เจอกับสาวปากฉีกจนเกือบโดนกำจัดยกลงที่แม่น้ำ]

[อมก. มีสาวปากฉีกในต้นเจียนแรงก์ C? จะบ้าตาย]

อีกด้านมีเด็กฝึกคนหนึ่งสืบทอดประวัตินของหอพักตึกนี้มาได้พอดี

"พวกนายเห็นหอพักอีกตึกปะ? นั่นนะ ทางนั้น"

ทุกคนมองตามทิศทางที่อีกฝ่ายชี้ไป

ที่อีกด้านของสนามยังมีตึกตึกหนึ่งซึ่งอยู่ติดกับหอพักตึกนี้

ตึกนั้นหน้าตาเหมือนหอพักตรงหน้าพวกเขาไม่มีผิด เพียงแต่ด้านหน้าสุดมิใช่เหล็กค้ำเสาไว้ ไม่อนุญาตให้ใครเข้าไป

"เห็นว่าเมื่อก่อนตึกนั้นเคยเป็นหอพักชายของโรงเรียนมัธยมอันดับหนึ่ง เหมวก่อนยังมีคนพักอยู่เลย ส่วนหอพักของเราตอนนี้เคยเป็นหอพักหญิงมาก่อน"

ทุกคนเริ่มฉงนสงสัยเมื่อได้ยินอีกฝ่ายเอ่ยเช่นนั้น

เหมวก่อนยังมีคนอยู่ แล้วทำไมโรงเรียนถึงไม่เปิดหอพักชาย แต่กลับให้มาอยู่หอพักหญิงแทน?

[ฉันมีลางสังหรณ์บางอย่าง]

[ฉันด้วย พอดิไปถึงเรื่องที่โรงเรียนนี้อาจจะมีผีออกมาอะลอะวาด ทำจะไม่ได้แล้ว]

[ปกติแล้วโรงเรียนไม่มีทางเปิดหอพักหญิงให้นักเรียนชายอยู่โดยไม่มีสาเหตุ เว้นแต่ว่า...เอ่อ พวกนายก็รู้ใช่ไหม โรงเรียนส่วนใหญ่ถ้ามีคนฆ่าตัวตาย หลังจากนั้น

เทอมหน้าก็จะเปลี่ยนไปให้นักเรียนชายอยู่เพื่อเพิ่มพลังหยาง]

[ฉันทันยืนอีกเสียง ก่อนหน้านั้นกลุ่มฉันเคยลงดินเจี้ยนสถานศึกษาด้านหนึ่ง มหาลัยนั้นมืตักยวนยาว* ซื่อตั้งอยู่ตึกหนึ่ง ฝั่งซ้ายเป็นหอพักหญิงส่วนฝั่งขวาคือหอพักชาย ทุกคนรู้กันดีว่าปกติแล้วหอพักชายก็คือหอพักชาย หอพักหญิงก็คือหอพักหญิง ไม่เคยมีเหตุการณ์ที่ให้ชายหญิงพักในตึกเดียวกัน ผู้ดูแลหอพักเองก็ดูแลไม่ได้มาก สุดท้ายตอนที่พวกฉันสืบไปตามเส้นเรื่องหลักของดันเจี้ยนถึงค้นพบว่าที่จริงแล้วเทอมก่อนมีนักศึกษาหญิงคนหนึ่งตั้งท้องแบบไม่ได้ตั้งใจ แลมีผู้ชายช่วยย้งนอกใจเธอไปคบกับู้ แล้วู้ก็เหิดหน้าซุคอไมรู้ว้ไปเอาใบรับรองทำแท้งของนักศึกษาหญิงคนนั้นมาจากไหน แสร้งมือลั่นส่งเข้าไปในแซตรวมจนคนรู้กันทั้งมหาลัย ต่อมานักศึกษาหญิงคนนั้นคิดไม่ตก หยดยาวสิบวันเลยผูกคอตายที่หอพัก จนกระทั่งรุมเมตกลับหอศพกัส่งกลิ่นเหม็นแล้ว...เรื่องนี้กลายเป็นเรื่องราวใหญ่โต แต่หลังจากถูกมหาลัยปิดข่าว หอพักปล่อยว่างไปสองปี พอใจทกในเหตุการณ์เรียนจบเทอมนั้นแล้วถึงเปิดให้นักศึกษาใหม่เข้ามาอยู่ คิดไม่ถึงเลยว้จะมีผีออกอาละวาด]

[แม่เจ้า เมนต์บนน้ำกล้วมาก]

ขณะที่ซัษักระสุนกำลังพุดคุ้ยกันอย่างออกรสออกชาติ ผู้ดูแลหอก็ปรากฏตัวขึ้น

คุณป้าผู้คุมหอก็เหมือนกับผู้ปกครองและคุณครูในดันเจี้ยนนี้ ใบหน้าเฉยชาว่างเปล่า

เธอเดินนำเด็กฝึกทุกคนมาจนถึงโถงใหญ่ในหอพัก

ภายในโถงใหญ่ปูด้วยกระเบื้องสีซีดเหลือง ส่วนรอบด้านคือบันไดเลี้ยวลดคดเคี้ยว

"ทุกคนจะต้องตื่นตอนหกโมงห้าสิบนาทีและต้องออกจากหอตอนเจ็ดโมงครึ่ง ห้าทุ่มครึ่งจะปิดไฟตรงเวลา ห้าทุ่มห้าสิบล็อกประตูหอ ถ้าเดินตรวจห้องแล้ว

* ยวนยาว หรือเบ็ดแมนดาริน เป็นนกเป็ดน้ำชนิดหนึ่งที่มักันกำเนิดในจีน มีนิสัยชอบอยู่กันเป็นคู่ จึงกลายเป็นสัญลักษณ์ของคู่ชีวิตและความรัก

ไม่เจอใครจะถูกบันทึกทัศนทัศน์บนโพสฐานไม่กลับหอ

ช่วงเข้ามีดป่าจะเดินตรวจ ถ้าเห็นว่าห้องใครยังมีแสงไฟ หรือห้องไหนมีแนวโน้มว่าจะทะเลาะกันก็จะโดนจดชื่อเหมือนกัน"

ผู้ดูแลหอกำชับกฎระเบียบบหอพัก เด็กฝึกบางคนมองเพดานด้านหลังของเธอด้วยท่าทีกลัวๆ กลัวๆ

อันที่จริงมีใครหลายคนมองเห็นบริเวณนั้นตั้งแต่เดินเข้ามาในโรงใหญ่แล้ว บนฝ้าเพดานมีเชือกเส้นยาวห้อยไว้ ปลายเชือกยังมีรอยสีคล้ำบางอย่างเปื้อนอยู่เลย เมื่อเดินเข้าไปใกล้ถึงพอจะเห็นว่ามันคือเศษซากเนื้อที่กระจุยตัวรวมกันเหลือทิ้งไว้

คล้ายจับสังเกตุสายตาของพวกเขาได้ คุณป้าผู้คุมหอฉีกยิ้ม "อันนั้นคือเด็กนักเรียนจากเทอมก่อนๆ ทั้งเอาไว้นะ ทุกเทอมมักจะมีคนทนไม่ไหวใช้มันจบชีวิตตัวเอง ไม่รู้ว่าปีนี้เป็นตาของใคร"

บทที่ 82

โรงเรียนมัธยมอันดับหนึ่ง (8)

"เฮ้อ ทุกปีชอบมีนักเรียนที่สภาพจิตใจอ่อนแอบางคน ไม่ใช่แค่เชือกเส้นนั้นนะ แต่ยังมีคนเอาหัวโหม่งขอบเตียงเหล็กแหลมๆ ในห้องพักด้วย พวกเธอเดาสิว่าเป็นยังไง ก็หวักลวงโบลอยนะสิ ไหนจะน้ำยาล้างห้องน้ำในห้องน้ำรวมนั่นอีก กรอกเข้าปากจนท้องเนาเปื่อย แล้วก็มีคนวิ่งหนีไปที่ถังก้นน้ำหลังเขา แอ่อยู่ในนั้นตั้งหลายวันกว่าจะเจอ มีน้ำละช่วงไม่กี่วันนั้นน้ำถึงได้รสชาติแปลกๆ... น่าสะอิดสะเอียนซะจริง"

ผู้ดูแลหอไม่สนว่าพวกเขาจะรู้สึกยังไง เธอเล่าอย่างออกรสออกชาติถึงเรื่องที่หลายปีมานี้มีเด็กนักเรียนฆ่าตัวตายในหอพัก

"ลำบากแค่นี้ยังทนไม่ได้ แต่ยังคงจะสอบเข้ามหา'ลัยดีๆ จั๊นเหรือ เห็นใจก็แต่พ่อแม่ของคนพวกนั้นที่ต้องทุ่มเทแรงกายแรงใจส่งพวกเขามาที่นี่ เมื่อก่อนเคยมีนักเรียนมาจากชนบท เห็นว่าเป็นความหวังของหมู่บ้านก็เลยช่วยกันระดมทุนส่งมา แต่ดันสอบไม่ผ่านครึ่งหนึ่ง สุดท้ายตามหาไปทั่วภูเขาหลายลูกถึงได้ใช้รถเข็นลากกลับไป ปากว่าเด็กพวกนี้ถูกเลี้ยงดูแบบประคบประหมมดีเกินไป ตายไปให้มันจบๆ ยังดีกว่าเป็นปัญหาของสังคมในอนาคต"

ประโยคนี้นรวมกับเชือกที่โยกไปโยกมาทั้งที่ไม่มีลมพัดเส้นนั้นพันทำให้เด็กฝึกหลายคนขนลุกขนชันขึ้นมาทันที

หากเป็นดอกไม้ของมาตุภูมิ* จริง ย่อมไม่มีทางเชื่อเรื่องผีออกอาละวาดแน่

* ดอกไม้ของมาตุภูมิ หมายถึงวัยรุ่นหนุ่มสาวผู้เป็นอนาคตของประเทศชาติ

และปัญหามันอยู่ตรงนี้

อยู่ในลูบोनันต์มานานขนาดนี้จนไต่เต้าขึ้นมาเป็นเด็กฝึกแรงก์ B ได้ มีฝีมืออะไรบ้างที่ไม่เคยเจอ เช่นนั้นย่อมรู้แน่ชัดอยู่แล้วว่าสิ่งที่จะโผล่ออกมา ในโรงเรียนแห่งนี้จะต้องเป็นผีร้ายที่มีพลังหยินแก่กล้า

สอบได้คะแนนหน่วยต้องตายสถานเดียว หน้าที่ยังมีวิญญาณที่ไม่ได้รับความเป็นธรรมอีกไม่รู้ตั้งเท่าไรท่ามกลางสภาพแวดล้อมที่กดดันถึงขีดสุด ในโรงเรียนแห่งนี้ นับจากนี้อีกหนึ่งร้อยยี่สิบวันจะเป็นเช่นไร ไม่จำเป็นต้องคิด ก็ได้คำตอบแล้ว

หลังเอ่ยจบผู้ดูแลหอก็นึกเรื่องสำคัญขึ้นได้ "เอะละ ไม่พูดแล้ว แบ่งห้อง กันเถอะ"

ที่แรกเด็กฝึกคิดว่าจะแบ่งห้องพักตามห้องเรียน คิดไม่ถึงเลยว่าจะปล่อยให้แบ่งห้องกันเองตามใจชอบเช่นนี้

โรงเรียนนี้ใจดีขนาดนั้นเลยหรือ

เด็กฝึกทุกคนค่อนข้างประหลาดใจ แต่ช่วงเวลาเช่นนี้กลับไม่มีใครกล้าสงสัย พวกเขาจึงเริ่มมองหารูมเมตกันเงียบๆ

ห้องพักต้องนอนรวมกันทั้งหมดสิบคน เพียงแค่รวมตัวกันครบจำนวน ก็ไปรับการจัดสรรห้องกับผู้ดูแลหอได้แล้ว

เด็กฝึกคนอื่นๆ ล้วนเป็นเด็กเก่า ดังนั้นจึงมีคนที่ถูกคุกหรือเพื่อนสนิทกัน อยู่แล้ว ต่อให้คับขันยังไงก็ยังมีเพื่อนในกิลด์เดียวกัน

มีเพียงชายหนุ่มผมขาวที่ยืนสองมือล้วงกระเป๋าอยู่ที่เดิมเพียงลำพัง

ไม่มีใครกล้าบุ่บมาเข้ามาชวนจ้วงจึกคน แถมจ้วงจึกก็ยังไม่ีที่ท่าว่า จะเป็นฝ่ายหารูมเมตเองอีกด้วย

จนกระทั่งชายผมเทาคนหนึ่งเดินนำลูกน้องแหวกฝูงชนเข้ามาหาจาก บริเวณไม่ไกลกันนี้

สันgramของชายหนุ่มคมกริบเย็นยะเยือก เขามองไปยังจ้วงจึกก่อน ผงกศีรษะให้อย่างมีมารยาท "อยู่ด้วยกันมั๊ย"

เด็กฝึกในโรงใหญ่ที่เห็นภาพนี้ต่างพากันตกตะลึง ถ้าไม่ใช่ว่าไลฟ์สตรีมมิง

ถ่ายทอดสดแคในห้องเรียนล่ะก็ เกรงว่าชั้บกระสุนคงลายพริ้วเต็มจอแล้ว

แต่แต่ละคนเริ่มพูดคุยกระตักขวัญ "หรือข่าวลือก่อนหน้านี้นี้คือเรื่องจริง นักมายากลปฏิเสธน้ำใจของท่านผู้นั้นเพื่อมาเข้าร่วมกับทีมรัตติกาล?"

"น่าจะใช่แล้วแหละ นายเคยเห็นพีใหญ่อันดับสองเป็นฝ่ายเดินเข้าไปชวนเอง แบบนี้เมื่อไหร่กัน?"

"นักมายากลต้องการอะไรกันแน่เนี่ย ผ่านมาหลายปีท่านผู้นั้นยังแสดงออกมา ชื่นชมเขาแค่คนเดียว..."

เสียงกระตักขวัญดังลอยกระทบโสตประสาทของครึ่งแวมไพร์ทุกคำ ไม่มีตกหล่น

เวนเซอร์ขมวดคิ้วแน่นก่อนโบกมือปิด

ใครคนหนึ่งในห้องหนึ่งซึ่งได้ลำดับที่สามของชั้นปีควบตำแหน่งสมาชิก ทีมรัตติกาลเข้าใจทันทีจึงเอ่ยประกาศเสียงดัง

"ฝ่ายบทพิจารณาว่าจะรวบรวมหัวหน้าห้องทุกห้องมาตั้งใจเรียนด้วยกัน ถ้าพักอยู่ห้องเดียวกันก็จะสะดวกต่อการสื่อสาร เมื่อสักครู่นี้พอมดศาสตร์มืด แห่งภาคเวทตอบรับการเข้าร่วมแล้ว"

ครั้นได้ยินคำอธิบาย เสียงพูดคุยจ๊อกแจ้กก็เงียบลง

แม้ปากจะบอกว่าตั้งใจเรียน แต่ทุกคนต่างรู้กันดีว่าที่ทำเช่นนั้นก็เพื่อให้ง่าย ต่อการสื่อสารระหว่างห้องเรียน ด้วยเหตุนี้พวกเขาถึงได้ปิดปากเงียบ

ต่อให้รู้ว่าเวนเซอร์เป็นคู่หมั้นของร่างเดิม ถึงอย่างนั้นจงจิวก็ไม่คิดจะไว้หน้า อีกฝ่าย

หลังฟังประโยคนั้นจนจบ เขาจึงทำที่เป็นครุ่นคิดเล็กน้อยก่อนตัดสินใจ พยักหน้าตกลง

ทางโรงเรียนแสดงออกชัดเจนว่าอยากให้เด็กฝึกอย่างพวกเขาสู้กันเอง ถ้าหากเด็กฝึกรวมกลุ่มกันได้ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้ก็นับว่าเป็นวิธีที่ดีวิธีหนึ่ง เพียงแต่การดูแลห้องหนึ่งก็เล่นเอาจ้งจิวปวดหัวมากพออยู่แล้ว ดังนั้นเขาจึง ไม่อยากออกตัวก่อน และในเมื่อตอนนี้เวนเซอร์คิดอยากกระดมสมองสอดมือ เข้ามายุ่ง จงจิวก็ยินดียิ่งร่วมมือเป็นอย่างยิ่ง

ในบรรดาเด็กฝึกแรงก์ B มีสมาชิกของทีมรัตติกาลและภาคีเวทอยู่ไม่น้อย เมื่อเกิดล้มหาอำนาจทั้งสองแสดงออกถึงความร่วมมือกันเช่นนี้จึงยังไม่มีใครกล้าหาเรื่องใส่ตัว

ไม่นานหัวหน้าห้องของทั้งสิบห้องก็รวมตัวกันครบแล้วออกมายืนที่บริเวณกลางโถง

เวนเซอร์กวาดสายตามองก่อนจะหยุดอยู่ที่หัวหน้าห้องคนหนึ่ง
หัวหน้าห้องของห้องเจ็ดก็เป็นครึ่งเวมไพร์ในทีมรัตติกาลเช่นกัน หลังจากหันมาโค้งคำนับให้เวนเซอร์แล้วจึงถอยร่นออกไปจากกลุ่มอย่างรู้หน้าที่ และกลายเป็นสี่จิมิคาโดะผู้มีสีหน้างุนงงเข้ามาแทนที่
องเมียวจิมองนักเรียนหัวกะทิกลุ่มนี้ เกาหัวที่เส้นผมน่าจะร่วงจนสิ้น ในอนาคตจากการเรียนหนังสือ "คือ...ฉันไม่ใช่หัวหน้าห้อง?"

เวนเซอร์โบกมือปัดๆ "หัวหน้าห้องของห้องเจ็ดเป็นลูกน้องของฉัน ยังไงก็เชื่อฟังคำสั่งของฉันแน่นอนอยู่แล้ว เข้ากลุ่มหรือไม่เข้ากลุ่มก็มีค่าเท่ากัน"
แม้ทุกคนจะตกใจกับลำดับคะแนนของอันดับ 10 ท่านนี้ แต่ถึงยังไงมันก็เป็นแค่การสอบวัดระดับความรู้ที่ไม่ทันได้เตรียมตัวมาก่อนเท่านั้น จะเข้าใจผิดก็ไม่ใช่เรื่องแปลก

ในฐานะที่เป็นหนึ่งในสี่ของแรงก์ S ที่ถูกแรนดอมแบ่งเข้ามายังต้นเจี้ยนนี้ แม้สี่จิมิคาโดะจะไม่ฝึกฝัฟ่ายใด แต่ก็ยังมีชื่อเสียงโด่งดังตามกลางเด็กฝึก ไม่ว่าด้วยเกียรติของแรงก์ S หรือจากด้านอื่นๆ องเมียวจิก็สมควรที่จะได้อยู่ในกลุ่มศูนย์กลางผู้นำอยู่ดี

สี่จิมิคาโดะ "..."

เขาอยากบอกเหลือเกินว่าแรงก์ S ไม่ได้หมายความว่าจะเป็นนักเรียนหัวกะทินะ คุณท่านเวมไพร์ ยุคสมัยมันเปลี่ยนไปแล้ว ความคิดก็ควรเปลี่ยนได้แล้วเหมือนกัน!

ถ้าสอบครั้งหน้าไม่ได้ที่โหลให้สหายนะเห็นเป็นบุญตาสักหน่อย อีกฝ่ายก็คงไม่รู้หรอกว่าเขาน่ะเรียนกาบได้ขนาดไหน

หลังจับกลุ่มกันครบจำนวนแล้ว ทั้งกลุ่มจึงเดินไปรับการจัดสรรห้อง

คุณป้าผู้คุมหอเฝ้าหน้าชั้นมองพวกเขาแวบหนึ่ง "หัวหน้าห้องกันหมดเลย? ขึ้นไปที่ห้องหนึ่งศูนย์หนึ่งก็แล้วกัน"

ไม่มีใครเข้าใจเลยสักคน ทั้งกลุ่มทยอยกันเดินไปจนถึงห้อง 101 จากนั้นจึงเปิดประตูออก

ห้องพักรวมซ่อมมาก เติงเหล็กสิบหลังถูกปูด้วยแผ่นไม้ บนนั้นมีหมอนกับผ้าวมส่งกลิ่นเหม็นอับม้วนหนึ่ง อย่างน้อยก็ควรใส่ปลอกหมอนปลอกผ้าวม ถึงจะห่างไกลจากความโกรโคโน้ได้

ทั้งหอพักมีห้องอาบน้ำขนาดใหญ่เพียงห้องเดียว แถมนั้นยังไม่มีอะไรปกปิดเลยสักอย่าง มีเพียงแท่งเหล็กแต่ละแท่งที่วางติดอยู่กับผนัง หากมองไปตอนอาบน้ำก็จะเห็นแต่ผิวกายขาวๆ

ที่นี่มีเด็กฝึกแรงก์ B ทั้งหมดเก้าร้อยเก้าสิบคน พักอยู่ในหอพักห้าชั้น แต่สิ่งอำนวยความสะดวกที่ต้องใช้ร่วมกันกลับอยู่ที่ชั้นหนึ่งทั้งหมด ไม่เพียงเท่านั้น ห้องอาบน้ำ ห้องจ่ายน้ำ และห้องน้ำที่เป็นสิ่งจำเป็นยังตั้งอยู่ไกลมากอีกต่างหาก

สำหรับการใช้ห้องน้ำ ถ้าเด็กฝึกไม่กินอะไรเลยก็ไม่จำเป็นต้องปลดทุกข์แล้ว แต่ในต้นเจียนนี้ที่ยังต้องอยู่อีกร้อยยี่สิบวัน ยังไงก็ต้องอาบน้ำใช้มัยละ ทว่าน้ำร้อนก็กำหนดช่วงเวลาในการเปิดใช้เอาไว้ เมื่อเป็นเช่นนั้น เห็นทีการอาบน้ำคงกลายเป็นสงครามใหญ่

ห้อง 101 ไม่เหมือนหอพักห้องอื่น ภายในมีห้องน้ำส่วนตัวขนาดเล็กแคบแยกไว้ให้ด้วย

"ก็ไม่แย่นะ พวกเราไม่ต้องไปแย่งพื้นที่ห้องอาบน้ำใหญ่กับเด็กฝึกคนอื่นๆ แล้ว"

สีจิมิคาโตะมองเข้าไปข้างในแวบหนึ่ง แม้ห้องน้ำห้องนี้จะไม่ใหญ่มาก แต่กลับมีอุปกรณ์ครบครัน มากพอให้อาบน้ำได้

เขาเคาะลิ้น "นักเรียนดีเด่นได้รับการดูแลเหนือชั้น โรงเรียนนี้สุดยอดจริงๆ"

จู่ๆ พ่อมดศาสตร์มืดที่เดินอยู่ข้างจิมิก็เอ่ยขึ้นมาว่า "เริ่มเลย"

ประโยคนี้นี้คล้ายเป็นการส่งสัญญาณ

หมอกดำจางๆ รวมตัวกันอยู่บนมือของพ่อมดศาสตร์มืด ดวงตาสีแดงเข้ม

ของเวนเซอร์ก็สว่างวาววากับถูกจุดประกายอย่างไรอย่างนั้น

ภายในห้องพักตกอยู่ในความเงียบ กระทั่งหมอกดำที่ปรากฏขึ้นบนมือของพ่อมดศาสตร์มืดแม้ไปกั้นบริเวณมุมห้องซึ่งยากจะสังเกตเห็นตามที่แวมไพร์ที่จนมดแล้ว ทุกคนก็หันมองหน้ากันไปมา

"โอเคแล้ว"

แสงจากนัยน์ตาสีแดงของเวนเซอร์ดับวูบลง

เขานวดขมับของตัวเองด้วยความเหนื่อยล้า "อีกร้อยวันต่อจากนี้ต้องลำบากนายแล้ว"

พ่อมดศาสตร์มืดชักมือกลับอย่างไม่ใส่ใจ "เรื่องเล็ก"

จงจิวหรีตา เข้าใจแล้วว่าสองคนนั้นทำอะไร "เครื่องดักฟัง?"

ก่อนหน้านี้ตอนอยู่ที่ห้องเรียน เขาสังเกตเห็นแล้วว่าหน้าห้องมีกล่องวงจรปิด

อยู่

ถึงขั้นที่ว่าไม่ใช่แค่ห้องพัก แต่ตามโถงทางเดินและปล่องบันไดเองก็มี

รวมถึงโถงใหญ่กับทางเดินอีกด้วย แต่คิดไม่ถึงเลยจริงๆ ว่าแม้กระทั่งในห้องก็ยัง

"ใช่ โรงเรียนนี้ติดกล่องวงจรปิดกับเครื่องดักฟังไว้ทุกที่" เวนเซอร์สีหน้าเคร่งขรึม "รอแบ่งห้องพักกันเสร็จให้หัวหน้าห้องทุกห้องไปบอกเด็กฝึกที่อยู่ในห้องเรียนของตัวเองด้วย เรียกพวกเขาออกมาบอกทีละคน หลายวันนี้ถ้ามีเรื่องสำคัญอะไร จำไว้ว่าให้พูดออกมาตรงๆ เลย"

ติดกล่องวงจรปิดไว้เยอะขนาดนี้ ทางโรงเรียนย่อมรู้เห็นทุกการเคลื่อนไหวของเด็กนักเรียนอยู่แล้ว

แทบจะไม่ต้องใช้ความคิดก็รู้ว่า NPC ไม่อยาก让孩子们끼กรวมกลุ่มกัน พวกนั้นคงอยากเชือดไก่ให้ลิงดูอีกสักรอบจนตัวลั่น

"อย่าเพิ่งคุยเรื่องนี้เลย แยกย้ายกันไปจัดการตัวเองแล้วค่อยมาหารือกันดีกว่า"

จงจิวกวาดมองตารอบด้านก่อนเลือกเตียงด้านบน

ชายหนุ่มผมขาวเหยียบที่เท้าแขนข้างๆ แล้วกระโดดขึ้นไป พับแขนเสื้อขึ้น

ก่อนจะเริ่มปูที่นอนด้วยความชำนาญ

ขณะที่เขาเพิ่งปูที่นอนเสร็จและเตรียมจะลงไปหยิบปลอกหมอนนั่นเอง
มือขาวซีดข้างหนึ่งภายใต้ผ้าคลุมสีดำนียื่นปลอกหมอนขึ้นมาให้พอดี

จงจู้กัมหน้าลงก็มองเห็นร่างในชุดคลุมสีดำยืนอยู่ข้างเตียงของเขา
พอดีพอดี จากมุมนี้มองเห็นเพียงริมฝีปากที่เม้มเข้าหากันน้อยๆ ภายใต้
ผู้ดำนั้น

"ขอบคุณมาก" เขาเอ่ยขอบคุณ

พอมดศาสตร์มืดคล้ายจะพยักหน้ารับด้วยความเฉยชา

ปลายนิ้วเรียวยาวซบผอมติดเบาๆ กลางอากาศ ก่อนที่ผ่านวมและหมอน
จะถูกหมอกดำโอบล้อม ลอยเคลื่อนตัวเข้าไปในปลอกหมอนกับปลอกผ้าห่มเอง
วิธีนี้ทำเอาจงจู้ถึงกับตกตะลึง

คิดไม่ถึงเลยว่าพลังของพอมดศาสตร์มืดจะสะกดกลายขนาดนี้

หลังจากจัดการห้องพักกันเสร็จเรียบร้อยแล้ว ทั้งสิบคนก็เริ่มหารื้อระดม
ความคิดและวางแผนรับมือ

แรงก์ B คนอื่นๆ ไม่มีใครกล้าเอ่ยปากสักคน คู่อัดอัคระมัดระวัง มีเพียง
จงจู้ที่นั่งห้อยขาลงมาจากเตียงตัวเองด้วยท่าที่สบายๆ

เวนเซอร์จอนิ้ว ค่อยๆ เคาะลงไปบนโต๊ะอย่างเชื่องช้า

"ในเมื่อการสอบประจำเดือนครั้งหน้าจะต้องคัดห้องหนึ่งออกจากสิบห้อง
ถ้าอย่างนั้นก็จัดการที่ผลคะแนน"

"นายหมายความว่า จะทดสอบ?" พอมดศาสตร์มืดส่ายหน้าอย่างไม่เห็นด้วย
"ระบบหลักไม่มีทางคิดไม่ถึงเรื่องความเป็นไปได้ที่นักเรียนทั้งหมดจะทดสอบ
พอถึงเวลานั้นคงทำให้พวกเราตกอยู่ในสถานการณ์ที่ย่ำแย่ยิ่งกว่านี้"

"ไม่" เวนเซอร์เอ่ยราบเรียบ "ถ้าทุกคนไม่ทำข้อสอบ จงใจตอบผิด
ส่งข้อสอบเปล่า แล้วแบบนี้พวกนั้นจะจัดลำดับสุดท้ายได้ยังไง"

ทุกคนภายในห้องพักตกอยู่ในภวังค์

วิธีนี้ก็ถือว่าเป็นไปไม่ได้

ต่อให้มีบทลงโทษจริงๆ แต่เด็กฝึกมีเยอะขนาดนี้ หลังจากเฉลี่ยคะแนนให้ทุกคนเท่ากันแล้วก็คงไม่รุนแรงนัก

พ่อมดศาสตร์มืดมุ่นคิ้ว "แต่จะลงมือทำจริง วิธีนี้ยากอยู่นะ"

เป็นเช่นนั้นจริงๆ

แม้ที่นี่จะมีกลุ่มอำนาจใหญ่สองกลุ่มเป็นผู้นำ แต่ท้ายที่สุดพลังการโน้มน้าวใจก็ยังไม่น่ากลัวเท่าเดวิลอยู่ดี

แถมมีใครคนหนึ่งจากทั้งสิบห้องคิดหนักหลังด้วยการเขียนคำตอบ เช่นนั้นสิ่งที่ห้องอื่นๆ ต้องเผชิญก็คือความตาย

"ยังเหลือเวลาอีกหนึ่งเดือน ไม่ต้องรีบร้อนขนาดนั้น"

เมื่อคิดแผนการไม่ออกแล้วจริงๆ เว็นเซอร์จึงเอ่ยขึ้นมาอีกว่า "ระหว่างนั้นต้องมีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นแน่ ใจเย็นๆ คอยสังเกตการณ์ไปก่อน พอถึงเวลานั้นค่อยตัดสินใจกันอีกที"

หลังหารือกันเรื่องสอบประจำเดือนเสร็จ ปัญหาใหม่ก็ตามมาทันที

ปัญหาอีกหนึ่งเรื่องที่พวกเขายังกังวล

สรุปแล้วที่นั่นคือดินเจี้ยนเอาชีวิตรอดธรรมดาๆ หรือดินเจี้ยนเอาชีวิตรอดจากสิ่งลึกลับกันแน่

สำหรับปัญหานี้ สีจิมิคาโตะตอบคำถามออกมาด้วยความแน่วแน่

"หอพักนี้ ไม่ดี โรงเรียนนี้มีคนตายไปเยอะมาก มากมายมหาศาลเยอะกว่าที่พวกเราคิดซะอีก"

แม้จะเสียใจจะสัมผัสดวงวิญญาณได้ไม่เร็วเท่าร่างทรง แต่ก็ยังอยู่ในขอบเขตที่สามารถสื่อสารกับภูตผีได้ เป็นอีกหนึ่งอาชีพที่อยู่ในแวดวงนี้เช่นเดียวกัน

นับตั้งแต่เหยียบย่างเข้ามาในโรงเรียนแห่งนี้ ความรู้สึกเย็นเยียบที่เสียดสีกลลงไปถึงกระดูกทำให้สีจิมิคาโตะรู้สึกอึดอัดถึงขีดสุด

โรงเรียนนี้ก่อตั้งขึ้นบนสถานที่ที่มีพลังหยินเป็นทุนเดิม กอปรกับความอาฆาตพยาบาทรุนแรงที่ยากขจัด พานทำให้ฤดูใบไม้ร่วงหนาวเหน็บซึมลึกถึงจิตใจราวกับเหมันต์

แต่สิ่งที่อยู่เหนือความคาดหมายคือแม้จะมีพลังอาฆาตที่เยียบเย็นขนาดนี้
หลงเหลืออยู่ กระนั้นองเมียวจิกลับมองไม่เห็นแนวโน้มที่วิญญาณร้ายจะกลายร่าง
เลย

สีจิมิคาโตะทอดถอนใจที่หนึ่ง "อาจเป็นเพราะตอนยังมีชีวิตอยู่รู้สึกสิ้นหวัง
มาก...ต่อให้ตายไปแล้วก็ยังไม่อยากเป็นวิญญาณยึดติด

สรุปแล้วนี่ไม่ใช่ต้นเจียนลิ่งลี้ลับ สำหรับพวกเราก็นับว่าเป็นความโชคดีใน
ความช่วยเหลือนะ"

บทที่ 83

โรงเรียนมัธยมอันดับหนึ่ง (9)

เวลาหนึ่งทุ่มทุกคนไปที่ห้องเรียนกันอย่างตรงเวลาเพื่อเริ่มบทเรียนในช่วงค่ำ

และบังเอิญมีใครคนหนึ่งมาสายไปสองนาทิจึงถูกครูผู้ช่วยรั้งไว้ที่โถงบันไดเสียงหวีดร้องโหยหวนดังไปทั่วทั้งตึกเรียน

ตอนนี้ทุกคนรู้กันหมดแล้วว่าบทลงโทษของโรงเรียนมัธยมอันดับหนึ่งคือการใช้แฉ่ เมื่อทำผิดจะโดนหวดอย่างทารุณยกหนึ่ง จากนั้นถอดเสื้อผ้าทิ้งแล้วโยนเข้าไปขังไว้ในห้องเล็กๆ มีดๆ เจ็ดวัน ะหว่างนั้นจะส่งอาหารหมูให้ทางรูหลอดกินดื่มหรือขับถ่ายล้วนทำอยู่ในนั้นทั้งหมด

บทลงโทษรุนแรงยังไม่เคยมีใครได้ลี้มลอง เห็นทีว่าคงจะน่าสยดสยองยิ่งกว่าสองบทลงโทษก่อนหน้านี้แน่นอน

แค่ฝ่าฝืนกฎระเบียบของโรงเรียนก็จะถูกทำโทษทันที ถ้าถูกจับได้ที่หอพักก็จะโดนเช่นเดียวกัน

ที่น่ากลัวยิ่งกว่านั้นคือช่วงเวลาสำหรับดันเจี้ยนนี้ยาวนานมาก

หนึ่งร้อยยี่สิบวัน หมายความว่าพวกเขาจะไม่สามารถกลับหอพักเด็กฝึกได้เลยตลอดเวลาสี่เดือนนี้

เมื่อก่อนถ้าได้รับบาดเจ็บในดันเจี้ยน ขอแค่ยังมีลมหายใจเสียสุดท้ายหลงเหลืออยู่ หลังกลับไปทีลูปอนันต์ก็สามารถให้ระบบหลักรักษาได้ด้วยแต่มรดกชีวิตห้าร้อยแต้ม แต่ถ้าได้รับบาดเจ็บตอนอยู่ที่โรงเรียน เว้นแต่ว่า

จะโชคดีมีไอเทมพิเศษฟังก์ชันในการฮิลพอดี้ ไม่เช่นนั้นก็ต้องปล่อยให้หายเอง
โรงเรียนแห่งนี้ไม่มีแม้กระทั่งห้องพยาบาล การรักษาบาดแผลจึงไม่ได้
รวดเร็วไปกว่าคนธรรมดาทั่วไป

ท่ามกลางสถานการณ์อันยากลำบากเช่นนี้ เด็กฝึกแรงก์ B บางคนที่มี
พลังฮิลจึงถูกยกย่องให้เป็นสมบัติล้ำค่าไปโดยปริยาย

สำหรับการทบทวนบทเรียนในช่วงค่ำ แต่ละห้องจะแบ่งกลุ่มกันไปยกหนังสือ
หอบมาทั้งเอกสารเก้าวิชาและหนังสือคู่มือเตรียมสอบ

วันนี้ได้เรียนเพียงไม่กี่วิชา แต่ความเป็นความตายมาเยือนถึงตรงหน้า
เช่นนี้ เด็กฝึกแต่ละคนจึงได้แต่ตั้งหน้าตั้งตาอ่านใจทียในหนังสือคู่มือเตรียมสอบ
ไม่สนว่าทบทวนเองแล้วจะเข้าใจหรือไม่ อันดับแรกขอเช็กคำตอบที่ถูกต้องของ
การสอบวัดระดับความรู้ก่อนรอบหนึ่ง

กล่องวงจรปิดที่ติดตั้งอยู่บนเพดานเคลื่อนไหวยาวกับหวัะโหลก

บางครั้งมีครูที่รับหน้าที่เดินตรวจการทบทวนบทเรียนในช่วงค่ำและ
ครูผู้ช่วยเดินผ่านไปผ่านมาตรงระเบียงทางเดิน เงาดำๆ ทอดยาว โบกหน้าไว้อวยวะ
สะท้อนอยู่บนกระจก เห็นแวบแรกก็เล่นเอาอกสั่นขวัญหาย

[อนาถมาก...แค่คิดว่ามนุษย์เงินเดือนอย่างฉันที่จบมาแล้วหลายสิบปี
ต้องกลับไปเรียนเนื้อหา ม.ปลาย ฉันก็ได้นอนอย่างสงบในห้องฉุกเฉินแล้ว]

[ยังเหลือเวลาอีกหนึ่งเดือน ไม่รู้ว่าผลคะแนนของการสอบประจำเดือน
ครั้งหน้าจะเป็นยังไง มีใครลองคาดการณ์ดูสักหน่อยมั้ย]

[ต้องเรียนเนื้อหาทั้งหมดของ ม.ปลาย ภายในเวลาหนึ่งเดือน อืมมมมม
ฉันว่าไม่มีทางทำได้หรอก แล้วไหนจะมีโจทย์โอลิมปิกนั้นอีก ลำดับที่หนึ่งของชั้นปี
สอบผ่านทุกวิชาถือว่าโอเคแล้ว]

[ฉันก็คิดงั้น แค่หนึ่งเดือนแล้วสอบผ่านทุกวิชาที่สุดยอดมากแล้ว ตั้งหน้า
ตั้งตัวรอเลย]

อย่าว่าแต่ชั้นประถมเลย แม้กระทั่งตัวเด็กฝึกเองยังคิดไม่ถึง

ตอนเขียนหนังสือมีใครบ้างไม่เคยแอบดู แม้การเรียนจะยากลำบากแต่ก็ยังหาความสุขจากมันได้

ยิ่งไปกว่านั้นช่วง ม.ปลาย น่าจะเป็นเหมือนสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ภายในจิตใจของใครหลายคน ไม่ว่าเรื่องไหนที่เกิดขึ้นในช่วงเวลานี้ก็มักจะมีทั้งสุขและเศร้าเป็นผืนที่ห่างไกลในช่วงเวลาอ่อนไหวของวัยเยาว์

ทว่าตอนนี้ฉันกลับทำลายความงดงามของช่วงเวลา ม.ปลาย ไปจนหมดสิ้น

ไม่ได้ร่ำเรียนเพื่อสอบเข้ามหาวิทยาลัยที่ตัวเองใฝ่ฝัน แต่เรียนเพื่อให้ตัวเองมีชีวิตรอด

ถ้าไม่เรียนก็ต้องตาย

สมัยเป็นนักเรียน เด็กฝึกบางคนไม่เคยตั้งใจเรียน หรืออย่างสี่จิมิคาโตะที่ไม่ใช่พวกมีใจใฝ่เรียนรู้ รวมถึงเด็กฝึกที่ไม่ได้เข้าร่วมการสอบเกาเซา แต่ไม่ว่าพวกเขาจะเคยหัวรั้นกันมาอย่างไร ตอนนี้กลับถูกบีบบังคับให้ต้องหยิบหนังสือขึ้นมาอ่านโดยที่แต่ละข้อด้วยความทุกข์ทรมาน

นี่เพิ่งวันแรกเท่านั้น แต่บรรยากาศการเรียนอันทรหดกลับปะทุขึ้นมาอย่างรุนแรง

ไม่มีใครอยากได้ที่โหล และไม่มีใครอยากตาย

จงจิวเป็นหัวหน้าห้องจึงมีเรื่องราวที่ต้องทำเยอะกว่าใคร

เมื่อได้เอกสารวิชาชีวะมาจากเดวิล การทบทวนบทเรียนในช่วงค่ำวันนี้ จงจิวจึงเลือกวิชาชีวะวิทยามาอ่านก่อนเป็นอันดับแรก

เอกสารฉบับนี้แค่เห็นก็รู้แล้วว่าเป็นไอเทมของ NPC ที่ระบบหลักเตรียมไว้ให้ บนนั้นตัวอักษรเป็นระเบียบเรียบร้อย แม้จงจิวจะไม่เคยเห็นวาลายมือของเดวิลเป็นอย่างไร แต่มองออกได้ง่ายๆ ว่านี่ต้องไม่ใช่ลายมือของอีกฝ่ายแน่นอน

นอกเหนือจากนี้ก็เป็นสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนแล้ว

เพราะก่อนหน้านี้जू อันดับ 1 ก็เข้ามาขัดจังหวะ ทำให้การพูดจาข่มขวัญของจงจิวได้ผลไม่มากพอ

เด็กฝึกห้องเก้าเลขที่ห้าสิบสามที่เคยเอ่ยปากแย้งคนนั้นดูท่าทางไม่ค่อยกล้า มีปัญหากับจิ้งจิวเท่าไรแล้ว

จิ้งจิวไม่ได้ขอให้ทุกคนเชื่อฟังเขา แต่ขอแค่หลังจากนี้ทุกคนจะมุ่งมั่น ตั้งใจเรียนก็พอ

ท่ามกลางบรรยากาศการตั้งใจเรียนเช่นนี้ ไม่นานช่วงเวลาแห่งการทบทวน บทเรียนในช่วงคำก็ผ่านไป

กริ่ง...กริ่ง...กริ่ง...

เสียงออดเสียงดุหึ่งทำลายความเงียบงันยามราตรี

เด็กฝึกทยอยกันลุกขึ้นยืน ในมือไม่ลืมถือหนังสือกลับไปด้วย

โรงเรียนมัธยมอันดับหนึ่งไม่มีแนวคิดเรื่องทำการบ้าน แต่ถึงอย่างนั้น กลับไม่มีใครกล้าไม่เอาหนังสือกลับไปอ่านเลย

จิ้งจิวเองก็หยิบหนังสือเตรียมจะเดินออกไปเช่นกัน

ครั้นเห็นการกระทำของเขา เด็กฝึกคนหนึ่งจึงร้องเรียกจิ้งจิวไว้ด้วยความลังเล

"มีอะไร"

จิ้งจิวหันหน้ากลับไปมอง เส้นผมสีขาวที่ถูกมัดรวบแผ่สยายลงมาตาม ลาดไหล่ ใบหน้าด้านข้างสมบูรณ์แบบเดียวมีแต่แววสว่างภายใต้หลอดไฟ

[ถึงจะพูดไปแล้วหลายรอบ แต่ฉันก็ยังอยากตะโกนอีกสักครั้ง นักมายากล คนงาม!]

[แงๆๆ ฉันด้วย โคตรสวยเลยจ้ะ ฮือ วิชวลตาแตกที่สุดในใจฉัน]

[ฉันแคปภาพเอาไว้ละ กติกาเดิม โฟสต์ในบอร์ดแล้ว ใครอยากตั้งเป็น ภาพหน้าจอก็ไปเซฟเอาเองน้า]

[ขอบคุณพี่สาวเมนต์บน!]

[ใครจะไปคิดกันละ ตอนแรกฉันตั้งเขาเพราะหน้าตานะ ทั้งๆ ที่พี่หน้าตาได้ แต่ฉันอยากฟังความสามารถตัวเองซะงั้น]

เด็กฝึกคนนั้นชะงักไปครู่หนึ่งถึงเอ่ยปากอย่างลังเล "คือ...อาจารย์หนานบอกให้นายไปหาเขาที่ห้องพักครูหลังเลิกเรียนไม่ใช่หรือ"

ช่วงบ่ายไม่นับเป็นการเลิกเรียน เช่นนั้นหลังทบทวนบทเรียนช่วงค่ำก็น่าจะนับแล้วใช่หรือเปล่า อีกอย่างวิชาที่สามที่ต้องทบทวนก็สามารถจัดการเองได้ตามใจไม่ว่ายังไงก็ควรไปสักหน่อย

จงจี้ทึงคำพูดไว้ประโยคหนึ่งด้วยใบหน้าไร้อารมณ์ "อ่อ ไม่ไปอะ"

ว่ากันตามจริง จงจี้ไม่เคยคิดที่จะไปห้องพักครูอย่างว่าง่าย

เดวิลบอกให้เขาไปหาเขาก็ต้องไปอย่างนั้นหรือ ถ้าอย่างนั้นจงจี้ก็ไร้ศักดิ์ศรีนะสิ

หรือเขาน่าตาเหมือนคนเชื่อฟังอาจารย์?

ต่อให้เชื่อฟังอาจารย์ แต่อาจารย์คนนั้นต้องไม่ใช่อาจารย์หนานแน่นอน

ชายหนุ่มผมขาวเป็นคนพูดอะไรทำอย่างนั้น เอย่จบจงจี้ก็หมุ่นตัวอย่างสง่างาม มุ่งหน้าเดินตามกลุ่มคนลงไปข้างล่างเพื่อกลับหอ ทั้งเด็กฝึกคนนั้นให้ยืมมองแผ่นหลังของเขาที่เดินจากไปอย่างไม่สะทกสะท้านตาค้าง

ครั้นกลับมาถึงหอพัก แม้กระทั่งแรงก์ S สามคนนั้นก็ยิ่งเลือกที่จะเปิดไฟอ่านหนังสือทั้งคืน สู้กันสักตั้งไปจนถึงเที่ยงคืน

จุดนี้พรสวรรค์จากเผ่าพันธุ์ของเวนเซอร์ชวนให้รู้สึกอิจฉามากจริงๆ ยิ่งดึกยิ่งคึก

เมื่อใกล้จะตีสองจงจี้ถึงวางหนังสือลง กระโดดลงจากเตียงเดินไปเอาน้ำที่ด้านนอก หันหน้ากลับไปมองก็เห็นว่าชายผมเทายังถือปากกาไว้ในมือ ตั้งหน้าตั้งตาแก้ไขทฤษฎีฟิสิกส์

การที่ได้กลับมาเรียนเนื้อหา ม.ปลาย อีกครั้ง มันช่างทำให้รู้สึกเหมือนว่าจะทำลายกำแพงมิติได้โดยง่าย

จงจี้สายหน้าเตรียมเข้านอน แต่กลับเห็นเวนเซอร์วางปากกาลงพร้อมเอ่ยฝันดีเสียงเบาเสียวก่อน

ชายหนุ่มผมขาววางแก้วน้ำสแตนเลสลงก่อนตอบกลับไปว่าฝันดีเช่นกัน ถ้าตดเรื่องคู่นั้นไว้สักระนั้นออกไป พวกเขาสองคนก็ยังเป็นญาติห่างๆ กัน

จงจิวู้สึกว่าเวนเซอร์มองร่างเดิมที่เป็นเพื่อนสมัยเด็กอย่างมีฟิลเตอร์ แม้จะพูดน้อยทั้งยังเย็นชา แต่กลับดูแลและปฏิบัติต่อร่างเดิมเหมือนเป็นน้องชายจริงๆ

เมื่อคิดมาถึงตรงนี้ จงจิวู้ก็ปั่นป่วนได้ขึ้นเตียงด้านบน ไม่ได้สังเกตเลยว่าฟอมดศาสตร์มืดที่เตียงด้านล่างค่อยๆ ลืมตาสีเขียวขึ้นมา

สามวันหลังจากนั้นไม่มีวิชาชีววิทยา เรียกได้ว่าไร้เรื่องให้กังวล ผลที่จงจิวู้คิดไม่ถึงคือหลังจากเบี่ยนดอันดับ 1 อย่างรวดเร็ว ผ่านไปไม่กี่วัน เขาก็ได้รับกรรมทัณฑ์ในชาตินี้

ตารางเรียนสองวันนี้แน่นเอียด เรียนแก้วิชาสลับวันเวียนกันไป เนื้อหาที่สอนในห้องมีจำกัด ส่วนใหญ่จึงต้องทบทวนบทเรียนเอง

นอกจากวิชาพวกนี้แล้ว ทุกสัปดาห์ก็ยังมีวิชาศิลปะกับวิชาพลศึกษาด้วย วิชาพลศึกษาในสัปดาห์นี้ถูกเปลี่ยนไปเป็นวิชาคณิตศาสตร์ และแน่นอนว่าวิชาศิลปะก็หนีไม่พ้นเช่นกัน ไม่ผิดไปจากที่คิด ก่อนที่จะเริ่มเรียน ครูผู้ช่วยของพวกเขาได้เข้ามาแจ้งว่าวิชานี้ถูกเปลี่ยนเป็นวิชาชีววิทยาแทนแล้ว

จงจิวู้ "..."

लगसंहरणं न मदीये

ครั้นชายผมดำเดินเข้ามาในห้องเรียนพร้อมเสียงฮอตและเอ่ยแจ้งกับทุกคนด้วยรอยยิ้มว่าคาบนี้จะเรียนเรื่องร่างกายมนุษย์ लगसंहरणं न मदीयेของจงจิวู้ก็ยิ่งฟงทะยาน

โดยเฉพาะตอนที่เดวิลพูดด้วยรอยยิ้มกว้างว่า "และเพื่อให้ทุกคนเข้าใจโครงสร้างร่างกายมนุษย์ได้ดียิ่งขึ้น ต่อจากนี้อาจารย์จะเลือกนักเรียนออกมาช่วยด้วยหนึ่งคน"

ไม่ผิดไปจากที่คิด ประโยคที่เดวิลเอ่ยต่อมาก็คือ "เลขที่หนึ่ง เธอมาขึ้นที่หน้าห้องสิ"

จงจิวู้เช่นเดียวเคียวฟันเดินไปที่หน้าห้องเรียนท่ามกลางสายตาที่บ่งบอกว่ารู้อยู่แล้วของทุกคน

แบบจำลองโครงสร้างร่างกายมนุษย์ไม่เหมือนร่างกายของคนจริงๆ ดังนั้น

การให้นักเรียนออกมาเป็นแบบในการสอนจึงนับว่าเป็นเรื่องปกติ

"ถอดเสื้อ"

เดวิดหยิบไม้ช้อนออกมาอย่างเชื่องช้า น้ำเสียงทุ้มต่ำ คาคาเดอาอารมณ์ไม่ได้
ปลายเหล็กชี้ไปยังชิปซึ่งอยู่บนอกของชายหนุ่มผมขาวแล้วเคาะลงไป
เบาๆ อีกฝ่ายกำลังสื่ออะไรไม่จำเป็นต้องบอก

จงจิ้มมองสบตาเดวิดอย่างแค้นเคือง

ไต้ยูนีฟอร์มสีฟ้าเขายังมีเสื้อยืดเนื้อบางอยู่อีกตัว

จงจิ้มยืนอยู่บนโพเดียม ผมสีขาวยาวบงสูง ร่างกายสวมใส่เพียงเสื้อตัวเดียว
ขยับเน้นให้เห็นรูปร่างผอมเพรียวดูสมบุรณ์แบบ

แต่สิ่งที่แตกต่างออกไปคือใบหน้ามีดครีมนองจิ้ม

ถ้าเดวิดยังกล้าให้เขาถอดเสื้ออีก จงจิ้มก็กล้าเข้าไปทูปอาจารย์อย่างโจ่งแจ้ง
ในเวลาเรียนเหมือนกัน

[แบบว่า...ทั้งๆ ที่เป็นการสอนปกติ ทำไมฉันถึงรู้สึกว่ามันทะแม่งๆ ยังไง
ชอบกลนะ?]

[นักมายากลทำอะไรให้อันดับ 1 ไม่พอใจกันเนี่ย นำเวทนาเกินไปแล้ว]

[อนาถมาก ทำไมฉันถึงรู้สึกว่าบรรยากาศระหว่างสองคนนี้นั้นแปลกๆ...?
พวกเขาลองคิดดูสิ ปกติแล้วถ้ามีใครทำให้ท่านผู้นี้โมโหขึ้นมาจริงๆ แม้กระทั่ง
กระดุกก็คงไม่มีเหลือแล้ว เขาจะยอมปล่อยให้อีกฝ่ายมาลอยหน้าลอยตาอยู่
หน้าตัวเองได้ไง]

[ฉันก็ว่างั้น ถ้าจะบอกว่าตาต่อตาฟันต่อฟัน แต่มันเหมือนกับเด็กประถม
หาเรื่องกันมากกว่าอีก]

เหนือความคาดหมาย เดวิดไม่ได้คิดจะทำอะไรแบบนั้น

มิน่าซ้ำบนใบหน้าของเดวิดยังไม่ใช่อรอยยิ้มที่สนุกสนานแบบที่เห็นเป็นประจำ
แต่กลับมีท่าทางจริงจังเหมือนครูที่กำลังสอนหนังสืออยู่จริงๆ

ไม่นานเด็กฝึกในห้องก็เริ่มตั้งใจเรียนกันมากขึ้น ในเมื่อความเป็นความตาย

อยู่ตรงหน้าจึงไม่มีใครคิดสนใจเรื่องอื่น ช่วงเวลานี้ภายในห้องเรียนเงียบสงัด ได้ยินเพียงเสียงปากกาเสียดสีกับหน้าหนังสือ

มีแต่จิ้งจอกที่สัมผัสได้ถึงเจตนาที่แท้จริงซึ่งซุกซ่อนอยู่ภายใต้ท่าทางสุขุมของเดวิล

"ตรงนี่คือลำคอ"

ไม้ชี้เย็นๆ เลื่อนจากปลายคางได้รูปสวয়ลงมา หมุนวนที่ลูกกระเดือก รอบหนึ่ง ก่อนที่จะลากผ่านขอบเสื้อยืดมาจนถึงไหปลาร้างดงาม

"จากหลอดลมจะเชื่อมไปที่ปอดซ้ายและปอดขวา"

ต่อให้จะมีเสื้อกันอยู่ตัวหนึ่ง แต่ไม้ชี้แข็งกระด้างก็ยังทำให้จิ้งจอกรู้สึกแสบไปทั้งตัว

และการกระทำถัดจากนั้นก็ทำเอาจิ้งจอกประเบิดอารมณ์ออกมา เพราะไม้ชี้อันนั้นเลื่อนลงไปหยุดอยู่ที่ช่วงอก ตรงหัวใจของจิ้งจอกพอดี

หัวใจเป็นหนึ่งในอวัยวะที่อันตรายที่สุดของร่างกายมนุษย์ การกระทำเพียงเล็กๆ น้อยๆ เช่นนี้ก็ทำให้ขนทั่วร่างจิ้งจอกชัน เลือดลมพลุ่งพล่านขึ้นมาถึงศีรษะ

"ตรงนี่คือหัวใจ อวัยวะศูนย์กลางเลือดของร่างกายมนุษย์ หนักประมาณสองร้อยห้าสิบกกรัม"

น้ำเสียงทุ้มต่ำของเดวิลดังขึ้นข้างกายเขา มาพร้อมกับความเย้ายวนกึ่งชัดเจน

"หืม? หัวใจของนักเรียนเลขที่หนึ่งเต้นแรงมาก รวดเร็วมีพลัง เห็นได้ชัดว่านักเรียนเลขที่หนึ่งมีสุขภาพร่างกายแข็งแรง"

แววตาของชายหนุ่มผมขาวเยียบเย็น อาศัยการที่มีโพเดียมหน้าห้องบดบังเหยียบลงไปบนรองเท้าหนังสีดำของอันดับ 1 เต็มแรง

ไม่เพียงเท่านั้น จิ้งจอกยังใช้ปลายเท้าบดขยี้ลงไปอย่างสุดชีวิต

无限练习生 3
Wu Xian Lian Xi Sheng 3

Thriller Trainee เด็กฝึกกระทึกขวัญ 3
วังยา เขียน
จือซิน แปล

จำนวน 400 หน้า
ราคา 489 บาท

Published originally under the title of 《无限练习生》(Wu Xian Lian Xi Sheng)

Author © 妄鸦 (Wang Ya)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2023 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3089-9

ภาพประกอบ Chonggong
ออกแบบฟอนต์ TypetheT.

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Tel. 02 840 4888

www.facebook.com/everyyyy

everybooks@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3

www.naiin.com

เดิมที**จองจิว**ไม่เคยคิดที่จะสนใจผู้เข้าแข่งขันคนอื่นๆ เลยสักนิด
ถ้าไม่คิดว่าดินเจียนโรงเรียนมัธยมอันดับหนึ่ง
ซึ่งตัดสินคุณค่าชีวิตคนด้วยคะแนนสอบอย่างโง่เขลาธรรมดี่
เป็นดินเจียนรวมกลุ่มที่มีคะแนนเฉลี่ยของห้องเป็นตัวชี้เป็นชี้ตาย
ตั้งนั้นหนักมายากลที่เจอกับทุกสิ่งเลยต้องออกโรงปลุกใจกันเสียหน่อย
แต่ใครจะไปคาดคิดว่า**เดวิล**จะมาอยู่ในดินเจียนเดียวกันได้
แถมอีกฝ่ายยังโผล่พลายเป็นอาจารย์นาน ครูประจำชั้นของห้องเก่าอีก
แค่เซ่ ‘หนาน’ ที่แปลงมาจาก ‘นิมเบอร์วัน’ ก็ว่าดลกแล้ว
แต่ที่ปั่นเขี่ยยิ่งกว่าคืออีกฝ่ายกลับยื่นข้อเสนอบ้าง บางอย่างให้กับเขา
จน**จองจิว**รู้ว่าหากเดินเกมพลาดเพียงนิด ตัวเองอาจตายตั้งแต่ในดินเจียนนี้ก็ได้
เพราะฉะนั้นถ้าเขาอยากจะมีชีวิตรอดออกไปสู่ระดับมือกบ**เดวิล**ต่อ
ก็จำเป็นต้องทำให้คะแนนเฉลี่ยของห้องเก่าผ่านเกณฑ์ไปให้ได้!

Warning: death, murder, torture, imprison, dehumanization, bullying, mental and emotional abuse, suicide, blood, dead bodies, mentioned disgusting situation, gore

ทดลองอ่าน

18+

เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปีขึ้นไป

ISBN 978-616-06-3089-9

ราคา 489 บาท